

"Som una nació, autodeterminació"

En defensa de l'autodeterminació, engega una campanya que vol posar de relleu la importància d'aquesta reivindicació davant de l'actual procés de reformes estatutàries.

En el manifest fet públic, qualifiquen aquestes reformes com "un atac directe a les aspiracions de llibertat dels Països Catalans", ja que "es mantenen falsos símbols identitaris, com la imposició de la "blavera" (bandera autonòmica al País Valencià), i es nega la unitat de la llengua, així com el dret de les autonomies a federar-se entre elles.

La Campanya Unitària per l'Autodeterminació -amb el suport d'un centenar de col·lectius- iniciarà els seus actes amb una roda de premsa al Col·legi de Periodistes de Barcelona el proper dijous dia 9 de febrer. Dos dies després han convocat una manifestació al centre de la ciutat comtal que acabarà amb un acte polític i un concert.

>>> Països Catalans 3

Manifestació del passat 23 d'Abril a la ciutat de Barcelona // FOTO: L'Accent

SUMARI

Arriba la TDT

L'arribada de la televisió digital ens permetrà veure fins a una cinquantena de canals, però la llengua catalana i les produccions independents no en surten ben parades.

>>> Països Catalans 3

Diada a Mallorca

Més de 2.000 manifestants demanen l'autodeterminació el 30 de desembre a Mallorca i reivindiquen els Països Catalans

>>> Països Catalans 5

Protesta ferroviària

Els treballadors ferroviaris inicien protestes i vagues per aturar el procés de precarització i externalització de Renfe

>>> Economia 7

El procés de

pau a Aceh

La guerrilla independentista i l'Estad indonès firmen la pau un any després del tsunami

>>> Internacional 8

Censura al Pintem Junts

L'Ajuntament ordenà esborrar els murals amb contingut polític // FOTO: barriodelcarmen.net

Després que el passat 17 de desembre, en la jornada del Pintem Junts, s'aplegaren al barri del Carme diferents col·lectius i persones individuals per tal de reivindicar els seus afanys per mitjà de grafitis i murals, l'Ajuntament de València ha decidit censurar aquelles obres que considera difusores de missatges polítics i socials. Els serveis de neteja han treballat durant els dies festius del Nadal per tal de silenciar les expressions dels moviments socials que lluiten per conservar un barri antic compromès amb les manifestacions culturals de caire popular. La mesa del Pintem Junts ha mostrat una

gran indignació en veure com les institucions públiques han actuat amb l'objectiu de reprimir allò que es demanava en aquesta jornada: el dret a exercir la llibertat d'expressió.

Les respostes a la mesura del govern municipal de l'alcaldeessa Rita Barberà no s'han fet esperar. El passat 5 de gener, la mesa del Pintem depositava dotze quilos de carbó a la porta de la Junta Municipal de Ciutat Vella expressant així la seua oposició a l'actitud censoradora de l'Ajuntament.

>>> Països Catalans 5

L'esperança boliviana

La victòria d'Evo Morales a les eleccions presidencials el passat 18 de desembre a Bolívia ha significat que, per primer cop en 500 anys, els habitants originaris del país recuperen el poder. Entre anuncis de nacionalització i posicionaments contra l'imperialisme nord-americà, Morales ha atret l'interès de bona part dels mitjans de comunicació internacionals, i també de bona part de l'esquerra mundial, que veu en Morales un possible aliat dels processos revolucionaris de Veneçuela i Cuba. Els propers mesos marcaran el futur d'un dels països més pobres de llatinoamèrica.

Ens ho explica en dues cròniques Guillem Sánchez des de Bolívia. Una escrita des de la capital, la Paz, i l'altra des del Chapare, zona de camperols cocallers on va néixer el MAS.

>>> Internacional 9

ENTREVISTA

"La repressió no aturarà l'esquerra independentista gallega"

L'organització antirepressiva CEIVAR nasqué a finals de 2003 com una aposta per adequar-se al context de lluita del moviment d'alliberament nacional gallec. Des del passat estiu diverses operacions policials de gran escala han suposat un nou escenari en la lluita de Ceivar.

>>> Contraportada 12

Purga antisindical a SEAT

Després d'unes poques setmanes de mediàtiques negociacions, els sindicats CCOO i UGT han trencat finalment la unitat d'acció amb CGT per signar l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) ofert per la multinacional. El resultat ha estat l'acomiadament de 660 treballadors de SEAT, en una llista on destaca la sobrerrepresentació de sindicalistes de CGT, dones i persones majors de 55 anys. La notícia es va estendre per les cadenes de muntatge i tallers de Martorell (Baix Llobregat) entre la indignació dels treballadors, que van protagonitzar vagues espontànies que van aturar tres hores el torn de matí i la totalitat dels torns de tarda i nit.

Pocs dies després, un miler de persones participaren en una assemblea convocada per CGT. La indignació creixent a la factoria auguren noves mobilitzacions contra un pacte que intenta desmembrar la resistència sindical a SEAT.

>>> Economia 7

EDITORIAL

Si em lleves la terra

“Si em lleves la terra, et lleve la vida”. Amb aquesta contundència s'expressava un dels llauradors afectats pel pla urbanístic d'Alboraia (l'Horta) que pretén desplaçar l'actual centre comercial a una zona protegida d'horta per deixar lliure a les constructores un espai en primera línia de platja. Si les paraules eren explícites, també ho era el context: el passat 20 de desembre els i les veïnes afectades havien interromput un ple de l'Ajuntament i obligaren a suspendre'l. Alboraia, com tants altres pobles del País Valencià, és escenari d'una pugna entre dos models de concebre el territori; i també un exemple de com cada cop, les forces que s'enfronten són menys desproporcionades.

El fet és que, per diversos motius, s'ha anat erosionant la impunitat amb què polítics i constructors acostumaven a realitzar els seus plans urbanístics. D'una banda, s'han multiplicat les plataformes en defensa del territori –les anomenades “Salvem”–, que sorgeixen sistemàticament on amenaça l'especulació. I, a més a més, la gent que s'hi implica ja no pertany exclusivament als grups més polititzats que encapçalaven les lluites dels anys noranta.

D'altra banda, les iniciatives que aquestes plataformes impulsen en l'àmbit legal han anat donant el seu fruit i molts d'aquest projectes han estat aturats pels tribunals. Tenim bons exemples a Massamagrell (l'Horta), on la sentència alertava polítics i constructors que s'havia de respectar la protecció de les zones humides, o al Cabanyal, on s'han paralytitzat els enderrocaments que realitzava l'Ajuntament de València. En altres casos, com el del vial Orpesa-Cabanes (Plana Alta), l'administració ha desistit en les seues intencions per l'excessiu cost que el projecte havia assolit a causa del procés judicial. A més a més, també hi ha hagut sentències judicials contra projectes ja executats, en aquest cas, reconeixent el dret dels expropiats a cobrar unes indemnitzacions proporcionals a la funció que s'ha donat al sòl –i no a uns preus fixats per “interés general”, és a dir, molt inferiors.

Però els entrebanca als especuladors no han acabat ací. Més recentment, durant l'any que acabem de deixar, han abundat els casos de corrupció que han esguitat directament alts càrrecs polítics i projectes tan emblemàtics com Terra Mítica. Així, mediàticament, l'associació entre plans urbanístics i corrupció s'ha estretit, fet que ha obligat, entre altres coses, a multiplicar les campanyes publicitàries –Marina d'Or seria un bon exemple. I, per acabar-ho d'arrodonir, ha entrat en joc la Unió Europea. En aquest cas, gràcies a les queixes dels immigrants nord europeus –majoritaris al litoral alacantí– que han denunciat als seus respectius governs la vulneració del dret a la propietat privada que han patit amb l'aplicació de la Llei reguladora de l'activitat urbanística (LRAU). Tractant-se de la vulneració d'un dret capital per a la construcció europea, la reacció no s'ha fet esperar i ha arribat en forma d'una moratòria d'un mes en l'aprovació de nous plans urbanístics i en un ultimàtum per ajustar en aquesta matèria la legislació valenciana a l'europea. El resultat ha estat l'aprovació, els últims dies de desembre, de la nova Llei urbanística valenciana (LUV).

Aquest repàs, sens dubte, inspira un cert optimisme per a aquells que desitgem un País Valencià i uns Països Catalans diferents dels que ens volen imposar. Però no hem d'oblidar que aquests elements només són esclatxes en la gran massa de formigó que aplanarà la nostra terra. No podem oblidar que la majoria de plans urbanístics ja estan en marxa i que la destrucció major ja s'ha consumat; no podem confiar en institucions europees per salvar el poc que ens queda quan la seua màxima preocupació és el dret a la propietat, ni tampoc podem confiar en una justícia que es modifica quan no els interessa. Però és innegable que polítics i constructors tenen cada cop més dificultats per realitzar els seus projectes: estem observant com protestar sempre serveix d'alguna cosa, encara que siga, només, per a reduir el seu marge de benefici. Tinguem clar, doncs, que si ens lleven la terra, no siga a qualsevol preu.

COL·LABORACIÓ VÍCTIMES DEL CIVISME

La cortina de fum del civisme

Amb presses, quasi clandestinament, el govern municipal d'ERC i PSC a l'Ajuntament de Barcelona ha aprovat una ordenança per a la “convivència i la llibertat”: la famosa llei per a combatre l'incivisme. Exercint de tontos útils dels interessos partidistes de la dreta institucional (CiU, PP), realitzant la feina bruta a la dreta social (empresariat local, comerciants), i arraconats pel populisme de la dreta mediàtica (*La Vanguardia*), l'“esquerra” institucional sembla voler passar de puntetes –més enllà d'operetes poc creïbles com les “audiències públiques”– el debat sobre l'ordenança per por a evidenciar la seva veritable condició política. El descontent de molts sectors propers a Iniciativa o potser un càlcul electoral han conduït finalment al vot contrari per part d'aquest partit, tot i que des del govern municipal asseguren que aplicaran la normativa.

Estil Nova York

Doncs no sembla casar amb l'estètica progressista la persecució, per exemple, de les prostitutes o de la gent sense sostre; més aviat és una pràctica pròpia de les novaiorqueses doctrines giuliani de la tolerància zero, que són en allò social el que les polítiques neocon de Bush són a la geoestratègia internacional. Si, ho recordem: els “atacs preventius”, la militarització del territori, l'ús de la força en la resolució de conflictes, l'estigmatització de determinats col·lectius, la supèrbia en esclafar al feble, l'arbitrarietat en l'aplicació de la llei. Ens sona.

Però l'actual administració municipal, aquest bloc monolític de dretes, diguem-ho clar, doncs els balbuzeigs d'Iniciativa només serien verossímils si trenquesin el pacte de govern –no només vol aprovar ràpidament l'ordenança per a salvaguardar el seu progressisme estètic. Vol aprovar-lo amb celeritat perquè no ens adonem del calat profund que entraña.

Cortina de fum

El debat sobre el civisme, o la definició nebulosa dels “comportaments incívics”, és una cortina de fum. Aquesta ordenança no pretén resoldre problemes de brutícia, o de sorolls, o de comportaments poc respectuosos entre veïns. Si fos així, faria esment de la contaminació dels automòbils, que no ho fa; o bé prohibi-

ria el soroll de les obres amb que les construccions esbudellen la ciutat i ens posen els nervis de punta, que tampoc; o bé impulsaria l'obertura d'espais públics per a què el veïnat es relacioni solidàriament, que ni de conya.

Les veritables intencions d'aquesta ordenança són unes altres. Són apuntalar legalment el model de ciutat-empresa on totes les activitats no mercantilitzables sobren. Són reforçar les polítiques de control –la ciutat-presó– d'aquella vida al carrer ingovernable des de les institucions. Són expulsar els pobres dels barris històrics on els progrés adinerats volen viure sense molèsties: el gaudi d'una elitització sense contrapartides emprenyadores, la legitimació de la violència immobiliària i urbanística. Són desarmar els moviments socials de les seves pràctiques polítiques de base: una vegada en el poder, les “esquerres” de torn no recorden que va ser amb manifestacions, pintades, octavetes, actes al carrer, pancartes als balcons, els mitjans pels quals la societat destituï tant els governs de CiU a Catalunya com els del PP a l'Estat espanyol. No ho recorden, o ho recorden massa bé.

Guerra de classes

Aquesta ordenança no és broma. És la reedició de la guerra de classes contra els pobres. És una ofensiva contra les llibertats polítiques. És la legalitat on s'assenta l'acumulació capitalista dels pocs que disfruten de la Barcelona marca registrada.

Però les presses municipals no han aconseguit ocultar les veritables intencions de l'ordenança. La nostra paciència ens fa savis, tenim tota la vida per a desobeir-la.

INFO WWW.ELCARRERESDETOTHOM.BLOGSPOT.COM

LA VEU DELS LECTORS I LES LECTORES

Lluís Maria Xirinacs

Al número 69 d'aquest quinzenerari dediqueu una pàgina a Lluís Maria Xirinacs amb motiu del seu últim empresonament, així com la reproducció de part de l'entrevista que havíeu publicat sencera mesos enrere. No cal dir que tot el que Xirinacs hi exposa és encertadíssim, però no m'agradaria que la seva opinió avalés també la seva manera de ser.

No puc opinar de si en els moments que Xirinacs s'ha manifestat de tantes i tan extremades maneres no hi hagués cap més partit que ERC que compartís la seva opinió, però en el que no puc estar d'acord és en què això pressuposi que, en el moment actual, ERC segueixi essent un partit tant de fiar. Porta la línia que més conveç a *L'Accent* i amb això n'hi ha prou, és clar.

Les actuacions de Xirinacs (a les quals jo mateixa m'he adherit més d'una vegada) han estat exemplars i notícia, però cal tenir en compte que és un home totalment personalista, que no s'ha afegit mai a cap grup reivindicatiu (almenys que jo sàpiga) i ha actuat, i actua encara, cercant seguidors, no persones amb qui dialogar. O potser ell no ho pretén, però el resultat és aquest. La seva actuació desperta seguidors a ulls clucs. Crec que això *L'Accent* ja ho sap, però no em quedaria tranquil·la si no us ho manifestava.

Va ser fa uns quants dimarts, a quarts de deu del vespre, que TV2 transmetia una roda d'opinió on col·laboraven Anna Balletbò, una dona del PP, Xirinacs i no sé si algú més, perquè no em va caldre gaire estona per adonar-me que no m'interessava i vaig tancar la tele. Pel que fa a la passió que hi posaven, Xirinacs esta-

va a la mateixa alçada que Balletbò. Em sembla que no cal dir res més.

Confesso que em fa sentir bé poder manifestar la meua crítica sobre la manera de ser d'un home com Xirinacs, per molta raó que tingui. Algú altre que no tingués “parròquia” hauria pogut fer el que ell ha fet i tenir tant d'èxit en les seves actuacions?

Maria Hernández Roig, Barcelona

La veu dels lectors i lectores és l'espai on podreu participar d'aquest projecte amb les vostres opinions sobre qüestions d'actualitat. Si teniu quelcom que aportar, diro denunciar, només cal que ens envieu un text d'un màxim de mil cinc-cents caràcters a opinio@laccent.info.

L'ACCENT

Número 73. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans. Redacció València: Carrer de Ripalda, 20, baixos, 46003 València Redacció Barcelona: Carrer de Virtut, 14, baixos. 08012 Barcelona Adreça electrònica: laccent@laccent.info Subscripcions: 646 98 16 97 Distribució: 615 54 47 15 Publicitat: 616 07 33 28. Consell de Redacció Coordinació:

Andreu Ginés, Arnau Urgell. Països Catalans: Laia Altarriba, Joan Buaides, Jaume Calafell, Martí Cirici, Guillel Colom, Laia Creus, Irene Jaume, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell. Economia: Andreu Ginés, Àlex Tisminețky. Internacional: Juanjo García, Sònia Jiménez Villanueva, Manel López. Cultura: Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Hector Serra,

Josep Maria Soler, Pau Tobar. Correcció: Mercè Mauri. Edició gràfica: Florian Osuch, Àlex Tisminețky. Secció Gràfica: Oriol Clavera, Mireia Comas, Oriol Diez Distribució: Oriol Capdevila, Martí Gutiérrez, Martí Urgell. Col·laboradors: Víctimes del Civisme, Aquil·les Rubio, Guillem Sánchez.

Engega la Campanya Unitària per l'Autodeterminació

MARTÍ CIRICI BARCELONA

Davant l'actual procés de reformes dels estatuts de la comunitat autònoma de Catalunya i del país Valencià, nombroses organitzacions, plataformes i entitats dels Països Catalans han posat en marxa la Campanya Unitària per l'Autodeterminació, que vol posar de relleu la importància d'aquesta reivindicació davant del que entenen que suposa l'actual procés

En el manifest fet públic, qualifiquen aquestes reformes com "un atac directe a les aspiracions de llibertat dels Països Catalans", ja que "es mantenen falsos símbols identitaris, com la imposició de la "blavera" (bandera autonòmica al País Valencià), i la negació de la unitat de la llengua, com també es nega el dret de les autonomies a federar-se entre elles. De la mateixa manera, els estatuts d'autonomia que ens proposen marginen la llengua catalana, fixen la cooficialitat del català, enlloc de l'oficialitat plena, mantenen el secessionisme lingüístic i asseguren la disminució constant de l'ús i ensenyament del català a les aules per l'aprovació de lleis estatals, la imposició del castellà com a llengua vehicular a la justícia i la supeditació dels usos lingüístics al mercat capitalista".

Procés de reforma al marge de les aspiracions populars

Fons de la Campanya han volgut destacar el caràcter opac amb què s'ha dut a terme l'actual procés de reformes, que la classe política ha mantingut al marge de les aspiracions i reivindicacions del conjunt de la societat. Així, per exemple, aspiracions que les mateixes enquestes de participació que s'havien recollit entre la ciutadania durant la fase d'elaboració de la proposta al Principat, entre les quals figurava en lloc destacat el dret del poble català a decidir el seu futur lliurement, han estat completament ignorades. També han criticat l'actuació dels partits autoanomenats catalanistes i progressistes davant la reforma del País Valencià pactada entre PP i PSOE, i en especial d'Esquerra Republicana de Catalunya, que s'abstingué tot i les greus insuficiències del text, gest que

s'hauria d'interpretar com a moneda de canvi en les seves negociacions amb el govern central.

Des de la Campanya, que aplega des de les Candidatures d'Unitat Popular, fins a la pràctica totalitat de les organitzacions de l'esquerra Independentista, com Endavant (OSAN), Maulets, la Coor-

dinadora d'Assemblees de Joves (CAJEI), l'MDT, Terra i Llibertat, ateneus i casals de diverses poblacions de tota la nació catalana, passant per organitzacions sindicals com els Joves de la Intersindical-CSC o la Coordinadora Obrera i Sindical, les dues organitzacions d'estudiants més fortes dels Països Catalans (l'Alternati-

va Estel i la CEPC) o entitats culturals. La iniciativa fa èmfasi en el caràcter central del dret a l'autodeterminació com a clau per a la resolució del contenciós polític, davant l'oportunitat que s'obre amb l'esgotament del model d'"Estat de les autonomies", sorgit de la reforma del franquisme, i denuncien que els estatuts suposen "renovar aquest pacte de submissió".

Així, el proper dijous 9 de febrer, al migdia, la Campanya es presentarà en una roda de premsa al Col·legi de Periodistes de Barcelona, amb la participació de les entitats i personalitats que donen suport a la iniciativa, i el dissabte 11 de febrer ha convocat una manifestació a les 7 de la tarda, a la plaça Universitat de Barcelona, amb el lema "Som una nació: autodeterminació", manifestació que acabarà amb un acte polític i un concert.

Campanya paral·lela "Pel dret a decidir"

Paral·lelament a la campanya autodeterminista, s'ha creat una altra plataforma d'entitats per respondre "al clima hostil creat des de diversos cercles antidemocràtics" arran de la presentació al Parlament espanyol de la proposta de reforma de l'Estatut.

Les entitats agrupades en aquesta plataforma, que porta per lema "Som una nació i tenim el dret de decidir!", reivindiquen que es respecti la voluntat de la Cambra catalana, amb el convenciment que, "com qualsevol poble hem de tenir el dret a poder decidir lliurement quin és el nostre futur", tot i que en cap moment s'especifiqui de quin poble estan parlant. El manifest de la campanya destaca que "cap veritable autogovern és possible sense sobirania fiscal i tributària i sense inversions i infraestructures, relacions internacionals i cooperació".

Aquesta campanya agrupa moltes entitats culturals i en defensa de la llengua catalana, diverses fundacions, sindicats com la Intersindical-CSC i la IAC, i també algunes organitzacions polítiques com Revolta Global, les JERC, les joventuts d'Unió Democràtica o els Joves Comunistes. I hi repteixen de l'altra campanya l'MDT, Terra i Llibertat i la COS.

L'APUNT

Les negociacions de l'estatut principatí: rebaixes de gener

Des del PSOE, per la seva banda, el ministre Solbes oferiria la contraproposta de finançament del govern, que desmuntava totes i cadascuna de les principals aportacions de la proposta estatutària en aquesta matèria, eliminant tot rastre de la sobirania fiscal que apuntava tímidament el text. Desapareix el caràcter bilateral del pacte pel finançament, que dependria íntegrament de la LOFCA, la llei de finançament de les comunitats autònomes espanyoles, i no d'una negociació entre el govern de l'estat i l'autonòmic. També esborra del mapa la recaptació i control de la Generalitat dels impostos, que seguiria recaptant l'administració estatal.

Mentrestant, el debat al voltant de l'Estatut del Principat seguia marcant l'actualitat política estatal. El PP i tot l'aparell mediàtic conservador espanyol seguia utilitzant la proposta com a principal eina de desgast del PSOE, al·legant inexistents amenaces sobiranistes, i atiaa campanyes de caràcter xenòfob contra Catalunya, contra la normalització lingüística, o de boicot als productes catalans.

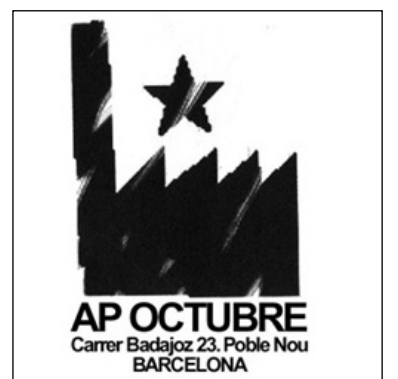
Amenança militar

En aquest ambient, la celebració de la Pasqua Militar el 6 de gener feia sortir a la llum l'opinió de l'exèrcit espanyol en el debat, el tinent coronel José Mena Aguado afirmava que "si un estatut va més enllà dels límits de la constitució l'exèrcit espanyol haurà d'actuar". Mena Aguado afirmava que si fos així, s'hauria d'aplicar l'article vuitè del títol preliminar de la carta magna espanyola, que atorga a l'exèrcit la missió de garantir la integritat d'Espanya'.

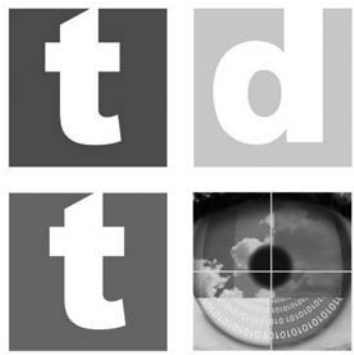
Igualment, el militar es permetia opinar sobre el contingut de l'estatut en la qüestió lingüística, afirmant que resulta "desmesurat que el Principat exigeixi el coneixement del català" als funcionaris que exerceixen a Catalunya, com passa amb l'espanyol. L'Exèrcit espanyol, d'aquesta manera, mostrava la seva vocació de tutelar la vida política espanyola, i en especial tot allò referent a qualsevol qüestionament o reforma del marc territorial, assumint el paper que li atorga la Constitució espanyola. Un cas que, a Europa, només es pot comparar a la concepció de la democràcia vigent a Turquia.

Escriu a les i els presos polítics

- * Laura Riera Valencià. CP de València. Ctra. N-340, km. 225; 46220 - Picassent
- * Dolores López Resines. (912982) Maison d'Arret de Fresne allée des Thuyas, 94261. Fresnes cedex. Estat francès
- * Diego Sánchez Burria. P de València. Ctra. N-340, km. 225; 46220 - Picassent.
- * Juan Ramon Rodríguez Fernandez. Carretera Nacional 330, km. 539. 50.800 Zuera (Zaragoza)
- * Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete
- * Amanda Cerezo Garcia. Mòdul dones. CP Alacant II Crta. n-330 Km 66 Villena 03400
- * Eduardo Alonso Sánchez. CP Madrid II, Carretera de Meco, Km 5, 28803 Alcalá de Henares.
- * Carolina Forné Roig - CP de Avila - Carretera Vicolozano-Brieva, s/n. 05194 - Brieva (Avila).
- * Rafael Tomás i Gaspar C.P. Madrid 3 - Carretera Pinto a San Martín de la Vega Km 5 - 28340 Valdemoro - Madrid
- * Igor Quevedo Aragay. CP Aranjuez. Crta nacional 400 km 28.28300 Aranjuez (Madrid)
- * Joaquín Garcés Villacampa. CP Madrid IV m-5 Apartado 195-28600, Navalcarnero, Madrid.

L'APUNT

Adjudicacions polèmiques

Les adjudicacions dels canals locals i autonòmics han estat acompanyades d'una forta polèmica a les illes Balears i Pitiüses. I és que la major part de televisions locals que fa anys que emeten a les illes no han aconseguit cap de les 28 llicències locals que sortien a concurs. El pastís local balear ha quedat en mans únicament de quatre empreses, que a més alguns mitjans mallorquins han assegurat que totes són molt properes al govern del popular Matas. A més, dues d'aquestes ja havien estat beneficiades anteriorment amb la gestió de bona part del nou canal autonòmic balear, IB3, on el català hi té una presència força reduïda. Sembla, doncs, que moltes de les televisions històriques i arrelades a la realitat local balear hauran de posar fi a les seves emissions. El panorama que es dibuixa, doncs, és força negre tant per la llengua pròpia com per la producció de proximitat. Només l'associació de Canal 4 balear amb Canal Català (una xarxa d'emissores privades locals catalanes) obre una mica de llum en el futur espectre televisiu balear.

Exclusions al País Valencià

L'última polèmica que ha desencadenat l'adjudicació de les llicències de la TDT local ha sorgit al País Valencià. Només començar l'any el Govern valencià ha fet públiques les adjudicacions per gestionar els nous canals autonòmics privats i els locals: Televisión Popular del Mediterráneo (de la COPE) i Las Provincias Televisión, les dues molt properes al PP, s'ha emportat els canals autonòmics, i El Mundo, Homo Virtualis i Libertad Digital Televisión (on participa Federico Jiménez Losantos) han aconseguit la major part dels 42 canals locals digitals. Ni tan sols la potent Localia (vinculada al grup Prisa) ha aconseguit els seus objectius, ja que només ha pescat un canal local. Però qui n'ha sortit més malparada ha estat InfoTV, que ha quedat exclosa del pastís televisiu, tot i que era l'única empresa que presentava un projecte íntegrament en valencià.

Salt tecnològic televisiu, cap a on?

L'arribada de la TDT reduirà la quota de pantalla en català i és una oportunitat perduda per a promocionar la producció independent

LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM BARCELONA

L'any 2010 es produirà l'apagada analògica televisiva. Això significa que tothom que als Països Catalans sota administració espanyola vulgui veure la televisió haurà de tenir un adaptador. La televisió digital terrestre -que ja es pot veure parcialment des del mes de desembre- comportarà un augment substancial de l'oferta de canals i la possibilitat d'accedir a serveis interactius, fins al punt de poder fer gestions amb l'administració a través del comandament a distància.

ABC de la TDT

Aquest nou sistema televisiu ha arribat acompanyat d'un nou vocabulari tècnic amb el qual ràpidament ens familiaritzarem, però que ara per ara a molts encara sona força estrany. Per començar, el mateix nom, Televisió Digital Terrestre, TDT, que malgrat que es digui "terrestre" ens continuarà arribant per les ones. També hem sentit parlar dels "programes", que és com ara s'anomenen el que coneixíem com a "canals". I encara ens sonaran més nous els "múltiplex", paquets de quatre programes que s'adjudicaran a un o més operadors televisius. Per exemple, Televisió de Catalunya tindrà dos múltiplex, és a dir vuit canals, o programes en el nou vocabulari.

El català, minoritzat de nou

Ens asseguren que hi haurà tanta oferta que no ens l'acabarem, però algunes veus han alertat de les conseqüències que comportaran les condicions que el Govern central i els autonòmics han posat per a l'adjudicació de les llicències d'emissió. I és que la llengua catalana sortirà força malparada del salt digital: d'entrada, ja s'anuncien 33 canals estatals, dels quals només un potser emetrà algunes hores en català (ens referim a la desconexió territorial de TVE); a més, dels canals autonòmics, només els públics del Principat de Catalunya seran íntegrament en català, ja que no hi ha cap garantia que els que gestionaran els executius valencià i balear apostin pel compromís amb la llengua del país, ni tampoc hi ha garanties que els privats autonòmics siguin íntegrament en català, ni tan sols al Principat, on la Generalitat només

Amb la instal·lació dels descodificadors de TDT ja podem accedir a una vintena de canals

requerix el 50% d'emissió en llengua catalana a Emissions Digitals de Catalunya, la plataforma televisiva del Grup Godó que gestionarà els quatre canals privats. Pel que fa a la TDT local, només al Principat hi ha requisit lingüístic per obtenir una llicència.

Panorama de futur

Els panorama televisiu que ja es comen-

ça a configurar oferirà als telespectadors una graella composta per prop de 50 canals. Com explicàvem més amunt, 33 d'aquests canals seran d'àmbit estatal. A més, hi haurà com a mínim quatre canals d'àmbit autonòmic públics i quatre de privats. En el cas del Principat, però, la Generalitat se n'ha adjudicat quatre més per tal de completar l'oferta actual amb un canal esportiu, un

de sèries i pel·lícules i dos més de serveis administratius i interactius.

Finalment, els canals locals completen la nova televisió digital terrestre. Les administracions autonòmiques han estat les encarregades de decidir qui s'emportava les llicències, tant dels canals privats autonòmics com dels locals. Les empreses beneficiades al País Valencià i a les Balears per la TDT local ja s'han donat a conèixer, i han creat força polèmica perquè no han tingut en compte criteris com la història dels canals, la programació de proximitat ni el percentatge d'emissió en la llengua del país.

La configuració del mapa de la TDT local al Principat es coneixerà durant el 2006 i sembla que no farà tancar cap televisió autonòmica de proximitat (cosa que sí que ha passat a les Illes). Gràcies a la pressió que ha fet la xarxa articulada de televisions locals a l'administració, les condicions per obtenir una llicència tenen en compte de l'arrelament de la televisió al seu entorn. Una altra de les condicions és el requisit del 50% d'emissió en la llengua del país. Aquesta condició, juntament amb uns mínims de producció autòctona, és un obstacle per a l'emissió en cadena estatal, però possiblement no evitarà l'entrada de grups com Localia, de Prisa, que combinaran programació de proximitat amb d'altra de generalista espanyola. Alguns sectors dins del món audiovisual català defensaven que el llistat lingüístic no baixés del 100%.

Oportunitat perduda per a l'impuls de la producció autòctona i independent

Els pocs límits a l'origen de les produccions que hi ha per a adjudicar les llicències als nous canals de televisió impedeixen donar un impuls a la producció audiovisual autòctona i independent. La major part de la programació que ens arribarà a casa a través dels nous descodificadors provindrà de grans grups mediàtics, que la venen en

forma de paquets als diversos emissors. Així, la multiplicació de canals sembla que no serà una oportunitat per a les produccions audiovisuals independents d'arribar al gran públic, sinó que veurem repetit el mateix model de televisió d'entreteniment en els diferents canals. En un país on costa donar sortida a formats com els

documentals de creació autòctona, que a més tenen grans dificultats per trobar finançament, la TDT sembla que serà, doncs, una oportunitat perduda per impulsar-los.

Així mateix, la TDT només té en compte l'existència de canals públics i de canals privats, de manera que no es contempla el

tercer sector. Aquest anomenat tercer sector no el formen ni les empreses ni l'administració, sí no que contempla l'àmbit comunicatiu vinculat a les entitats socials i culturals. Amb el salt digital, aquestes propostes perdran totes les possibilitats d'arribar d'una manera normalitzada als espectadors amb l'apagada analògica.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Sersubscritorde L'ACCENTet permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELÈFON

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ

TRIMESTRAL (11,50 EUROS)

SEMESTRAL (21 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Virtut, 14 baixos, 08012 Barcelona // L'ACCENT, C. Ripalda, 20 baixos esquerra, 46003 València // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.info

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT

OFICINA

CONTROL

NÚMERO DE COMpte

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

Més de 2.000 persones per l'autodeterminació

El manifest unitari de la plataforma mallorquina 31-D el llegí el nou president de l'Obra Cultural Balear

IRENE JAUME CIUTAT

Amb motiu de la diada nacional, dia 30 de desembre les organitzacions integrants de la plataforma 31-D surten al carrer per commemorar l'arribada de Jaume I a Mallorca així com també reivindicar la pertinença de les Illes als Països Catalans.

Com cada any, la tradicional manifestació independentista de la diada nacional de Mallorca es dué a terme el dia 30 de desembre. Amb el lema "Sense autodeterminació no hi ha democràcia" i amb el mateix recorregut dels darrers anys, aquesta va transcórrer de manera tranquil·la i sense incidents. El nombre de persones presents a la manifestació fou una mica més elevat que altres anys; el nombre de manifestants segons l'organització fou al voltant de 2.000, mentre que la Policia local el va xifrar en 700. En els blocs de la manifestació es podien observar diferents pancartes i lemes però en l'anomenat bloc jove, integrat per la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans (CEPC) i Maulets, es va notar un ambient més animat i reivindicatiu amb una major aflluència de manifestants i persones d'arreu del país. Segons un portaveu de l'organització de joves Maulets "Enguany el bloc jove ha sofert una revifada important i cada any el bloc es fa més gran, símptoma que la feina dels i

El bloc de Maulets i la CEPC fou el més nombrós de la manifestació // FOTO: L'Accent

de les joves independentistes està donant els seus fruits". Al final de la manifestació es llegí el manifest unitari, llegit pel president de l'Obra Cultural Balear (OCB).

Acte institucional i concert

En acabar la manifestació algunes mani-

festants anaren a la plaça d'Espanya on es duia a terme la tradicional ofrena floral dels partits polítics i organitzacions al rei Jaume I. Aquesta va transcórrer com els darrers anys, amb enfrontaments verbals entre els i les joves independentistes i l'extrema dreta illenca, sense cap

incident greu.

Més tard, a la plaça popularment coneguda com plaça dels Patins, es dué a terme el concert organitzat per la Plataforma 31-D que enguany comptava amb la presència del grup mallorquí Al-Mayurqa i els valencians Obrint Pas.

L'Ajuntament esborra els murals del Pintem Junts al barri del Carme

MIQUEL SERRA VALÈNCIA

Els serveis de neteja de Rita Barberà s'han afanyat a censurar selectivament aquells murals que expressaven qüestions polítiques o socials

Menys d'una setmana ha passat perquè l'Ajuntament de València decidira esborrar els diferents murals que s'havien creat al barri del Carme per diferents col·lectius en la jornada del Pintem Junts, celebrada el passat 17 de desembre. Aquesta iniciativa popular intentava recollir en les parets del barri les diferents expressions de persones i col·lectius socials en forma de grafit o mural. Sembla que Rita Barberà no estava disposada a què el barri antic de la ciutat esdevinguera un aparador de missatges crítics amb el seu govern. Durant les festes nadalenques, els serveis de neteja municipals s'han encarregat de triar aquells murals amb contingut polític i/o social i d'esborrar-los a consciència.

La mesa organitzadora d'aquest esdeveniment ja ha rebutjat oficialment aquesta mesura institucional que s'entén com un greu atemptat a la llibertat d'expressió de les persones i col·lectius participants en l'acte. Així doncs, en resposta

a la censura patida pels murs del Carme, el passat dia 5 de gener la mesa del Pintem Junts va descarregar dotze quilograms de carbó davant la Junta Municipal de Ciutat Vella per fer veure a Rita Barberà el descontent generalitzat davant la mesura.

Un barri compromès

Pintem Junts va ser concebut com una jornada de compromís cultural i cívic organitzada per diferents col·lectius de la ciutat. Vora 1.100 persones es citaren a un esdeveniment que pretenia reivindicar, mitjançant la creació de grafits, recitals de poesies i concerts de música al carrer, una major llibertat d'expressió per a tots aquells moviments socials o persones individuals que pateixen a diari la repressió i censura per part de les administracions públiques. Era, per tant, una diada perfecta per reivindicar un barri del Carme combatiu amb el feixisme i compromès amb les múltiples expressions artístiques de carrer.

Aquesta jornada de creativitat col·lectiva va reunir un bon grapat de gent entorn a una sèrie d'activitats programades a consciència. A les 10 del matí, una iniciativa popular contra el feixisme i la xenofòbia va concentrar l'atenció dels

L'assemblea del Pintem Junts va regalar carbó a l'alcaldesa // FOTO: barriodelcarmen.net

vianants. Un mur de la resistència servia de mitjà per tal que persones anònimes d'arreu del món expressaren la seua repulsa al feixisme.

No faltaren tampoc paellades populars, manifestacions culturals autòctones com l'actuació de la colla de bastoners de Ca Revolta i concerts d'artistes com Sergi Contrí o Pau Alabajos. La diada finalitzà a la vesprada amb una cer-

cavila contra l'especulació. L'única nota negativa de la jornada va succeir-se a les nou del matí, quan quatre cotxes de la policia nacional espanyola identificaren els primers grafiters que es doneven cita al Carme i començaren a decomisar els pots de pintura que hi trobaren. L'intent d'intimidació no va impedir un correcte i festiu desenvolupament de l'esdeveniment.

BREUS

Sentència absolutòria

El veí sabadellenc acusat d'usupació per l'ocupació del CSA Els Maquis (veure L'Accent 72) ha estat absolt. La jutgessa del cas ha considerat que no es pot qualificar de delictes el fet de dotar d'usos socials un espai que duia molts anys abandonat. Des d'Alerta Solidària s'ha valorat molt positivament la resolució del cas i especialment el contingut de la sentència.

Homenatges a Quim Sánchez

El passat 16 de desembre el col·lectiu autònom Catarko del Prat de Llobregat realitzà un simbòlic homenatge al militant de Terra Lliure Quim Sánchez en motiu del vintè aniversari de la seva mort en una acció de sabotatge. Es rebatejaren els jardins del Fondo d'en Peixo com a plaça Quim Sánchez -talment com s'havia fet 10 anys-; la placa commemorativa que s'hi instal·là la retirà al cap d'un dia la policia local. Per la seva banda, Alerta Solidària realitzà un acte en record del lluitador independentista a l'Ateneu la Torna.

Acció pel Roser de Lleida

En el marc de la campanya Salvem el Roser, no al Parador; el Casal independentista de Lleida l'Ocell Negre realitzà una acció de denúncia -tapiant l'accés al recinte- contra el projecte de l'Ajuntament de Lleida de convertir l'edifici del Roser, símbol de resistència nacional l'any 1707, en un hotel de luxe. L'acció s'ha realitzat quinze dies després de presentar un projecte alternatiu: la creació del "Memorial Lleida 1707" i un centre de dinamització sociocultural pel Casc Antic

La pressió popular guanya a Ciutadella

Finalment el projecte de construir un macroport esportiu a la badia de Ciutadella no veurà la llum. El ministeri de Medi Ambient ha denegat la petició que en aquest sentit havien fet tant l'Ajuntament com el Govern balear adduint la desproporció de l'infraestructura. Des de les entitats que conformen la plataforma en defensa del port de Ciutadella s'ha rebut la notícia amb satisfacció. Així mateix proposen recuperar l'estat original de Cala en Busquets, el qual va ser modificat en la dècada dels 50 per fer la carretera que du a Sa Farola.

Els "4 del 4" a judici

El proper dijous 12 de gener se celebrarà el judici als denominats "4 del 4" -militants dels moviments socials acusats de llençar còctels molotov a una caserna de policia en resposta al desallotjament de l'Hamsa. Tres joves s'enfronten a una pena de 8 anys i mig de presó. Des de l'assemblea de suport s'ha convocat una concentració solidària per exigir-ne la seva absolució.

EL PUNT DE MIRA

La mentida del 3%

AQUIL·LES RUBIO ALACANT

Un dels elements de la reforma de l'Estatut valencià que ha generat consens entre el progressisme del país ha estat el de la rebaixa al 3% del mínim necessari per a entrar en el repartiment d'escons a Corts. Ha estat un dels cavalls de batalla en la virtual redacció a València i ho està sent en la real retallada a Madrid. Bloc, ERPV, EUPV, Acció Cultural... participen del mateix criteri: resulta antidemocràtic negar la veu a opcions que obtenen més de 100.000 vots en les eleccions autonòmiques, però que no arriben al desitjat 5% en tot el territori.

Compartint en part aquesta reivindicació, cal matisar les seues trampes. Si bé el 3% garanteix que algunes opcions accedisquen al Parlament i que, per tant, aquest tinga una major varietat de grups més enllà del monolític bloc del PPSOE i més matissos en els discursos partidaris, això no significa que el Parlament siga més democràtic.

Com ve sent habitual, la trampa rau en no posar els adjectius pertinents. Més democràcia, sí... però quina? Representativa. Per tant, si aprofundim en aquest concepte de democràcia, ens trobarem el mateix que fins ara, però amb més coloretos al Parlament. El paper reservat a la ciutadania serà el de sempre, el que la burgesia ens ha concedit: participar en les burocràcies dels partits i/o votar cada cert temps.

Aquests són les fronteres que les classes dominants han marcat per al seu model de democràcia. Amb el 3% tindrem, doncs, la mateixa democràcia que amb el 5%, el 10% o el 15%: control dels aparells dels partits, limitació de les iniciatives populars, corrupció institucional, professionalització de la política, negociacions a portes tancades, interessos empresarials...

Perquè el problema no rau en qui ocupa aquest o aquell escó, sinó en que el sistema de democràcia representativa no és més que una ficció en el qual el poble no és més que l'objecte, sense poder ser mai el subjecte. D'aquesta manera, la qüestió del 3% no deixa de ser un mal menor, un adormidor dels urgents i estructurals canvis que necessita el nostre país.

CRÒNICA POLÍTICA

IAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM

Soroll de sabres

La història és tossuda, i es repeteix. Quan a Catalunya hi ha moviments, encara que només siguin per aconseguir un augment de les competències autonòmiques, a Espanya comencen a esmolir els sabres. Si no en tenien prou amb els insults vomitats un dia sí i un altre també per la COPE, per les campanyes de boicot o per les declaracions bel·ligerants de dirigents del PP i del PSOE, ara s'ha despenjat el general en cap de la força terrestre, el tinent general José Mena Aguado, amb l'amenaça de treure els tancs al carrer si la reforma de l'Estatut del Principat no agrada a l'exèrcit espanyol. "Si els límits infranquejables fossin ultrapassats, caldria aplicar l'article vuitè de la Constitució" i "garantir la sobirania i la independència d'Espanya i defensar la seva integritat i l'ordenament constitucional".

Tothom amb dos dits de front sap que aquestes amenaces no es traduiran amb un major desplegament dels militars espanyols als Països Catalans ni amb la sortida de l'exèrcit de les casernes. D'una banda, aquests mètodes ja no s'estilen al cor de l'Europa del segle XXI. Però d'una altra banda, els dirigents parlamentaris catalans ja han donat bona mostra de la seva capacitat de renúncia molt abans de les declaracions d'aquest militar, i és que no han sabut ni defensar a Madrid la integritat d'un text ja que estava fet pensant en l'acceptació dels legisladors espanyols. Així que si cal rebaixar encara més el llistó de les aspiracions del Parlament autonòmic per satisfer els militars espanyols, és probable que no hi posin massa pegues. No fos cas que els acusessin d'haver perdut el preuat seny.

I pel que fa a la reforma dels altres

estatuts dels Països Catalans, no ha calgut proferir cap amenaça des del centre del poder estatal, perquè els administradors de l'autonomia a València i Palma són mers gestors dels interessos de Madrid en aquests territoris i han fet (en el cas valencià) o estan proposant (pel que fa a les illes) unes reformes que no disten ni una coma del gust del congrés espanyol.

Tot plegat ens remet inevitablement a la transició política dels anys 70, quan, entre les amenaces dels militars i la ultradreta i l'extraordinària capacitat de renúncia de massa dirigents polítics d'esquerres i catalanistes, les reivindicacions socials i nacionals van quedar oblidades. Molts entengueren aleshores que aquell soroll de sabres era la reinterpretació de la teoria espanyola segons la qual cal bombardejar Barcelona cada cinquanta anys. Possiblement els que pro-

ferixen ara les amenaces ho fan amb la mateixa intencionalitat, però trenta anys haurien de fer veure als representants polítics catalans que actuar condicionats per les amenaces fa anys que no ens permet avançar.

EN LLUITA

ISA CERVERO I ARNAU URGELL

Resistència a la destrucció de les hortes

Alboraia es mobilitza per salvar la seva horta afectada per la construcció d'un centre comercial

El creixement desmesurat de les ciutats del nostre país afecta a espais periurbans de gran valor com les hortes. Arreu del país - Girona, Alacant, Lleida, València - els moviments populars alcen la veu per denunciar "el fals consens polític" que destrueix aquests territoris. El darrer cas a Alboraia, a una comarca que no vol que el seu nom només sigui un record etimològic.

De nou un espai agrícola periurbà torna a estar amenaçat. Aquesta vegada torna a ser a la rodalia de València, la denominada horta de Vera al municipi d'Alboraia. I tal com està succeint arreu del país els moviments populars s'organitzen per evitar que es perdi uns territo-

ris amb uns valors paisatgístics, productius, culturals i socials tan importants a la rodalia de les ciutats catalanes.

El troc d'Alcampo

Les fèrtils terres d'Alboraia -400.000 m² d'un centenar de llauradors- es veuen afectades pel projecte de construcció d'un centre comercial Alcampo. Actualment, aquesta gran superfície està situada a poc més d'un quilòmetre de distància al costat de l'urbanització Port Saplaya -a primera línia de mar-.

L'operació especulativa consisteix en demolar l'actual equipament comercial per a la construcció d'un complex turístic amb 800 habitatges de luxe, 2 hotels

i més de 225 nous amarraments per a embarcacions. Tot plegat s'ha d'entendre en el context previ a la celebració de la Copa Amèrica.

Salvem l'horta de Vera-Alboraia

L'oposició al projecte s'ha vehiculat a través de la plataforma Salvem l'horta de Vera-Alboraia i ha combinat accions populars i la via administrativa. En aquest sentit, el fet que no s'hagi rebut resposta als recursos presentat als concursos convocats pel consistori s'entén que ambdues licitacions estan legalment suspeses. S'ha de destacar, que en la línia seguida per l'Ajuntament de València en els casos de Benimaçlet, Campanar o la Pun-

ta ha iniciat un expedient d'expropiació forçosa.

L'alcalde Manuel Álvaro ha justificat el projecte adduint un suposat interès general i al·legant una necessitat d'espantar al poble el sector serveis, oblidant conscientment que la famosa orxata d'Alboraia es produeix amb la xufa conreada a l'horta de Vera.

Mentrestant la plataforma nos s'ha quedat de braços plegats, cal destacar l'acció al ple municipal de desembre -que acabà amb una càrrega de la policia local- o la bicicletada celebrada el passat 5 de desembre.

INFO WWW.PERLHORTA.ORG

Bicicletada reivindicativa a l'horta de Vera // FOTO: perlhorta.org

organitza't i lluita!

Assembla de Joves de Gràcia
Casal Popular de Gràcia
C. Ros de Olano 39

especialistes en musika
independent

BAT a BAT KULTUR
C/ SANT ELIES 29, REUS
TEL. 977 32 69 83 / btbk@batabat-kultur.com

Coordinadora obrera sindical
www.sindicat-cos.org

Des de les viles i ciutats
Construïm la unitat popular

CUP
Candidatura d'Unitat Popular
Vilafranca del Penedès
C/ Santa Maria 4
www.cupvila.org

TRES
Cançó de taverna

Baix Gaià
www.dimweb.net/tres
615 958 664

Purga antisindical a SEAT

UGT i CCOO pacten amb la direcció de l'empresa un ERO que suposa l'acomiadament de centenars de treballadors i una "neteja" de sindicalistes combatius

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

El 23 de desembre serà recordat com un dia trist a la factoria de Martorell (Baix Llobregat) de SEAT. La direcció va notificar un a un els acomiadaments dels 660 treballadors que han estat afectats per l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) pactat entre CCOO, UGT i la direcció de la multinacional.

Els darrers dies abans de les vacances de Nadal saltava la notícia a totes les portades. Les centrals sindicals CCOO i UGT trencaven la unitat d'acció amb CGT i arribaven a un pacte amb la direcció de SEAT, donant llum verda a un ERO que suposa l'acomiadament de 660 treballadors, que venen a sumar-se a les casi 300

baixes voluntàries. En el mateix acord l'empresa es compromet a contractar 498 nous treballadors fins al 2007 amb sous més baixos, de doble escala salarial, i en condicions de temporalitat.

La CGT, tercera força sindical a l'empresa, va expressar el seu desacord amb l'ERO pactat, denunciant que els números aportats inicialment per tots els sindicats demostraven la viabilitat de l'empresa sense acomiadaments.

Dones, majors de 55 i sindicalistes

Poc a poc la veu es va anar estenent entre els treballadors, passant de taller en taller. El llistat d'acomiadats no va deixar ningú indiferents, i confirma els pit-

L'assemblea de treballadors afectats va reunir un miler de persones // FOTO: CGT

jors auguris.

Entre els acomiadats es troben 145 afiliats de la CGT, 15 dels quals formaven part de la llista de 17 persones que va presentar el sindicat llibertari a les darreres eleccions. La CGT ha vist com el 23% dels

acomiadats eren afiliats al seu sindicat, quan només representen poc més del 7% dels treballadors. Entre les persones de la llista destaca la Merche Sánchez, treballadora amb 18 anys a l'empresa i recentment elegida Secretària General de CGT al Principat.

Del total de noms de la llista, 132 són dones, el que representa un 20% sobre una taxa de només el 12% de treballadores a l'empresa. I entre els acomiadats molts tenen més de 55 anys, fet que dificulta enormement la seva reincorporació laboral i el cobrament de les pensions.

La indignació dels treballadors va provocar protestes i aturades espontànies que es van iniciar el mateix dia 23. Els primers en declarar-se en vaga van ser els tallers 8, 9, 10 i 11 de muntatge, estenent-se posteriorment a les àrees de pintura i tapisseria. Les protestes van aturar la fàbrica tres hores del torn de matí i la totalitat dels torns de tarda i nit.

Els acomiadats s'organitzen

Un miler de persones van abarrotar el Casinet d'Hostafrancs en l'assemblea convocada per la secció sindical de CGT de SEAT. Unes 600 van poder entrar a la sala, mentre 400 van seguir les intervencions des de fora del recinte gràcies a un potent equip de so. Durant l'acte centenars de treballadors van deixar constància de la seva voluntat de lluita contra el que van anomenar "genocidi

laboral" i de preparar noves mobilitzacions. Al finalitzar l'assemblea, centenars de persones van tallar el trànsit espontàniament entre el carrer Tarragona i la plaça Espanya, per desplaçar-se posteriorment al carrer Diputació, lloc

d'on surten els autobusos que porten a la factoria de Martorell. Fonts de l'assessoria jurídica de la CGT han declarat a més que presentaran un recurs d'alçada contra l'ERO sol·licitant la seva nul·litat per manca de causes objectives ni

econòmiques. Davant de la multiplicació de crítiques per la seva actuació, el secretari general de CCOO del Principat, Joan Coscubiella, va criticar CGT per "no voler assumir la responsabilitat de signar el pacte", i UGT va explicar que l'alt percentatge d'afiliats acomiadats del sindicat llibertari es deu a que "en general, els nostres afiliats estan més formats que els de CGT".

Protestes al sector ferroviari de València

ANDREU GINÉS I SÀNCHEZ VALÈNCIA

Els efectes de la "liberalització" del sector ferroviari ja s'estan començant a conèixer quan encara no fa un any de la seua posada en marxa pel Govern socialdemòcrata espanyol. Com han denunciat diversos sindicats, la maniobra institucional de dividir l'empresa matriu en dues diferents en funció de les tasques que realitzen (Adif, que s'encarrega de l'administració d'infraestructures i Renfe, que s'ocupa del transport de persones i mercaderies) té només la intenció de

facilitar la progressiva privatització del sector. Aquest ha estat el cas de les comarques de València, on els treballadors de les terminals de mercaderies d'Adif han començat a mobilitzar-se per protestar contra la subcontractació de diferents tasques al Port de València.

De moment, el comitè d'empresa d'Adif de València ha anunciat la convocatòria d'una aturada de quaranta-huit hores a les terminals de Font de Sant Lluís, Grau-València i Sagunt-Mercaderies a partir del 6 del matí del dimecres 11 de gener. Aquesta mobilització afecta uns

noranta operaris d'aquestes plantes que, segons el comunicat del comitè, reivindiquen l'equiparació dels sistemes de retribució de primes a totes les terminals. En el mateix comunicat, el comitè intenta desvincular la protesta d'altres qüestions no estrictament salarials, però a ningú se li escapa que els treballadors estan molestos per la notícia, apareguda a mitjans del desembre passat, que l'empresa anava a subcontractar part dels serveis de la terminal del Grau. De fet, durant la setmana següent a què es fera públic, els treballadors de les

instal·lacions de mercaderies d'Adif ja van realitzar importants mobilitzacions, que aconseguiren, entre altres coses, bloquejar l'eixida i entrada de 38 trens de càrrega al Port de València. En aquest recinte portuari, la participació en les protestes fou del 100% dels treballadors, mentre que a altres terminals fou inferior, segons van informar els sindicats.

Es probable que protestes semblants s'estenguen a la resta dels Països Catalans, ja que la problemàtica no és exclusiva de València, ans al contrari, estem davant d'una nova política d'empresa que tendirà a externalitzar el màxim de tas-

Carta d'un treballador

"Com a treballador de SEAT, actualment a la base, sense cap altre càrrec sindical que el ser membre del consell de SEAT de CCOO, sento vergonya aliena del que ha passat. Mai a SEAT s'havia traspassat la frontera dels acomiadaments forçosos, però el més greu és que podia haver-se evitat abordant èticament i solidàriament la negociació.

Però el més greu ha estat les complicacions sindicals en la confecció de llistes; s'ha passat de llistes positives, per a l'ingrés de fills, a les llistes negatives per a incloure o treure gent d'entre els acomiadats

Han estat els pitjors Nadal des de que al 1971 les vaig passar detingut i torturat als calabossos de Via Laietana acusat d'organitzar CCOO a SEAT. Mai hagués imaginat que 35 anys després passaria això a SEAT. Han acomiadat matrimonis, mares, pares i fills, persones de més de 55 anys i companys com Diosdado Toledano, de 56 anys militant en la lluita antifranquista i fundador de CCOO a SEAT. S'han salvat els submisos? A SEAT s'està generant el sindicalisme del silenci, de la llei del silenci del film de Elia Kazan." Carlos Vallejo, és històric militant de CCOO i membre organitzador de "Memòria del Moviment Obrer a SEAT"

Port de València

ques possible, amenaçant, així, el treball existent i augmentant la precarietat en aquestes instal·lacions. No cal oblidar, però, que el tret de partida de la precarització fou la divisió de Renfe en dos, que, d'entrada, també va dividir els treballadors en dos grups.

acafornal@hotmail.com

LA FORNAL
ASSOCIACIÓ CULTURAL
C. Sant Julià 20, Vilafranca, PPCC
Horaris: dimarts a divendres a partir de 13h,
dissabte a partir de 12h, diumenge i festius a partir de 18h

tel. 93.896.12.00
ENTITAT CULTURAL I ESPORTIVA
carrer del Pi, nº25. RIBES (GARRAF) 08810
ger@correu.vilaweb.com

5 anys de Rescat
21 de gener al Casinet d'Hostafrancs

18h. Actuacions de Feliu Ventura
i Rambla amunt Rambla avall
21h. Sopar i acte públic
bo d'ajut. 12 euros

us volem a casa!

L'APUNT

Es tanca el cas de Beslan

Recentment les autoritats de la Federació Russa han absolt l'exèrcit rus de cap tipus de responsabilitat pels successos que van passar el setembre del 2004 a Beslan; el fet que la classe militar i policial russes siguin absoltes de tot tipus de responsabilitat per a les seves accions no es quelcom nou, fa uns anys la Duma ja va impedir que s'obris una investigació respecte al que va passar al teatre moscovita durant la representació de Nord-Oest. Tant mateix no és un tret identitari rus la impunitat de l'actuació dels mercenaris a sou del seu govern.

Així doncs no és sols l'exèrcit el que hauria de ser jutjat i condemnat pels successos de Beslan, que van instigar fa més d'una dècada amb l'ocupació de Txetxènia; també en són responsables del que va passar el govern de la Federació Russa, les màximes autoritats judicials, les grans empreses del petroli que subvencionen la massacre, etc...

Els xiquets de Txetxènia

I és que a Txetxènia l'exèrcit rus amb els vist-i-plau dels anteriorment mencionats i d'altres han matat ja a més de 42.000 xiquets, no es qüestió de comparar-los o comptabilitzar-los amb els morts a l'escola de Beslan, doncs tant uns com els altres són víctimes del mateix, d'una situació que no es resoldrà fins que Txetxènia no pugui exercir el dret a l'autodeterminació, aconseguir la independència i ser reconeguda com una nació sobirana en l'àmbit internacional; cosa que difícilment s'aconseguirà mentre la voluntat de les multinacionals segueixca sent més important que la voluntat dels pobles.

Aceh: entre el tsunami i la lluita per la independència

MANEL LOPEZ I ESTEVE LLEIDA

Tot just passat una mica més d'un any del tsunami que afectà bona part de les costes del sud asiàtic, han tornat a ésser notícia tot un seguit de conflictes que habitualment transcorren en un segon pla, o bé són obertament i conscientment ignorats, per a bona part de l'opinió "occidental".

El desembre de l'any 2004, l'atenció de bona part dels mitjans se centrà, com a conseqüència de la catàstrofe humana que havia afectat Indonèsia arran del tsunami, en la treva declarada unilateralment pel Moviment d'Alliberament d'Aceh, que significava un parèntesi en el conflicte que enfronta des de fa trenta anys l'estat d'Indonèsia amb el poble d'Aceh i que ha provocat en aquest temps més de 10.000 morts; un any després, el desembre passat, Aceh tornava a focalitzar l'atenció informativa en motiu de la decisió que havia pres el Moviment d'Alliberament d'Aceh de desarmar i dissoldre la seua branca armada. En l'interval d'un any, des de finals de 2004 fins al desembre de 2005, les lluites per la independència nacional a les costes del sud asiàtic han passat per ser un dels tants conflictes oblidats a ulls de l'opinió mundial, i quan aquests han aparegut en escena han estat totalment mediatitzats per les conseqüències humanes i socials del tsunami.

Lluites oblidades

El cas d'Aceh, com el de Papua Occidental a la mateixa Indonèsia o el dels Tàmils a Sri Lanka, és una d'aquelles lluites per a la independència nacional oblidades i que s'explica en bona mesura per les conseqüències nefastes de la colonització europea al sud del continent asiàtic. Aceh és troba al nord de l'illa de Sumatra, amb una població d'uns quatre milions de persones concentra sota el seu sol bona part de les riqueses naturals de l'Estat indonesi, fonamentalment el gas i el petroli, l'explotació de les quals significa per a la hisenda estatal indonesia un 17% dels seus ingressos totals. Com la resta de l'arxipèlag indonesi, Aceh formà part de les antigues Índies orientals

holandeses tot i que fou una de les regions més tardanament ocupades pels holandesos, a principis del segle XX; la particularitat de l'ocupació colonialista que patí Aceh i la resistència autòctona consolidà una identitat col·lectiva diferenciada que s'havia anat articulant al llarg dels segles a través d'una primerenca conversió a l'Islam, d'uns forts lligams culturals i comercials amb el pròxim orient i l'Índia i d'una tradició d'autogovern pròpia, i que demanava, en ple segle XX, el dret legítim a decidir el seu futur.

Unió a la lluita indonesia

Tot i així Aceh s'uní el 1940 a la lluita per a la independència d'Indonèsia, per les promeses fetes pel dirigent independentista indonesi Ahmed Sukarno de concedir una àmplia autonomia al poble d'Aceh. Les promeses d'autonomia de Sukarno no es compliren i aquest fet provocà, un cop ja aconseguida la independència d'Indonèsia, la primera revolta d'Aceh contra el govern de Djakarta. Finalment el 1959 el govern indonesi atorgà a Aceh l'estatus de regió especial amb una relativa autonomia en matèria religiosa i educativa. Amb la presa de poder de Suharto, el 1967, s'inicià una centralització des de Djakarta que s'agreuja encara més quan es detectin i es comencin a explotar els recursos petrolífers d'Aceh.

Sota la dictadura de Suharto és crea el 1976 el Moviment d'Alliberament d'Aceh que el 4 de desembre d'aquell mateix any declararia la independència d'Aceh-Sumatra "exercint el dret d'autodeterminació i emparats en el dret històric de governar la nostra terra". Tot i aquesta declaració d'independència, el Moviment d'Alliberament d'Aceh (Gerakan Aceh Merdeka) tingué poca capacitat política i militar fins que el 1989 inicià tot un seguit de campanyes contra instal·lacions militars, de la policia i del govern de Djakarta. Com a reacció a les accions armades i a la popularitat que anava adquirint el MAA, Suharto declarà Aceh "zona d'operacions militars" fet que significava donar

Celebració de l'acord de pau entre l'Estat indonesi i la MAA

carta blanca per assassinar indiscriminadament i cometre tot tipus d'abusos dels drets humans fonamentals. Després de la renúncia de Suharto com a president del país el maig de 1998, després de 32 anys de dictadura, el moviment independentista a Aceh cobrà més força i fou l'any 2000 quan s'iniciaren les primeres negociacions que han portat ara al MAA a anunciar el desarmament de la seua branca armada.

Així doncs, la primera reunió entre l'Estat indonesi i els independentistes d'Aceh se celebrà el març de l'any 2000 i serví per establir les bases de la negociació. El primer fruit d'aquest procés fou la declaració d'una treva humanitària que s'anà renovant periòdicament fins al febrer del 2001 quan passà a tenir una durada il·limitada. El juliol de 2001 el parlament indonesi aprovà un estatut d'autonomia per a Aceh que el MAA rebutjà i continuà exigint la independència per al poble d'Aceh, la resposta del govern de Djakarta fou augmentar el desplegament militar a Aceh per tal de forçar la rendició dels independentistes. Fins a finals de 2004 s'anaren succeint tot un

seguit de negociacions que es trencaren i que arribaren fins i tot a comportar per a Aceh la imposició de la llei marcial, el desplegament d'uns 50.000 soldats i la prohibició a organitzacions internacionals i premsa estrangera d'accedir-hi.

Les conseqüències del tsunami

Davant les conseqüències humanes del tsunami, a Aceh moriren 130.000 persones, el MAA declarà una treva unilateral que obtingué resposta per part de l'executiu indonesi anunciant el cessament dels atacs a les bases del MAA i l'inici de noves converses de negociació. Aquesta negociació ha portat a l'amnistia dels presos polítics, a la presència de partits independentistes en les eleccions locals i a l'inici de la sortida de bona part de les tropes indonèsies d'Aceh, tot sota supervisió internacional.

La decisió del MAA de desarmar la seua branca armada s'ha d'entendre dins aquest procés, el de cercar per un poble ja devastat per les conseqüències del tsunami, un futur en llibertat que no suposi, almenys a curt termini, més desgràcies per a la població.

RECUILL DE PREMSA INTERNACIONAL

Brecha .com.uy

El govern uruguaià reconeix la República Àrab Saharaui Democràtica

El govern uruguaià ha reconegut finalment a la República Àrab Saharaui Democràtica (RASD) complint així una històrica reivindicació del Frente Amplio en matèria de política exterior. Tot i la pressió marroquí per tal que el govern d'Uruguai no reconegués la RASD, el passat 26 de desembre en el consell de ministres Reinaldo Gargano presentà la moció a favor del seu reconeixement i recordà els estrets llaços d'amistat existents entre el poble saharauí i el poble uruguaià.

Brecha, Uruguai

PNN Palestine News Network

Hamas condiona la participació en el Govern als resultats electorals

El portaveu de Hamas Yasser Mansour afirmà que tot i que el moviment islàmic encara ha de decidir el seu posicionament respecte a participar en el futur govern palestí, aquesta decisió vindrà fortament condicionada pels resultats electorals.

Yasser Mansour en la mateixa intervenció rebutjà totes aquelles propostes i iniciatives que neguen als refugiats palestins el seu dret legítim a retornar a les seues terres.

Palestine News Network, Palestina

EL TIEMPO .com

Les FARC descarten l'intercanvi humanitari de segrestats

En un comunicat del passat 2 de gener les FARC anunciaren que mentre Uribe continuï en el govern no hi haurà intervenció humanitària de segrestats per la poca voluntat del president colombià i pel seu afany d'utilitzar els intercanvis electorals.

En el mateix comunicat les FARC assenyalaven que Colòmbia necessita un president amb voluntat política, no només per als intercanvis, sinó per a la resolució del conflicte.

El tiempo, Colòmbia

People's Weekly World

La mina de carbó contava amb 208 violacions en seguretat laboral

Sago Mine, la mina on la passada setmana moriren 12 miners nord-americans, fou expedientada durant el 2005 per a 208 violacions de la seguretat laboral.

La mina propietat de l'International Coal Group, només en les darreres tres inspeccions realitzades per l'Agència de la Salut i la seguretat minera (MSHA) fou expedientada per incomplir fins a 180 normatives en seguretat laboral i fou multada a pagar 24.000\$.

People's Weekly world, Estats Units

Gara

Més de 41.000 persones a Bilbao en defensa dels drets dels presos

La manifestació convocada pel Foro de Ibaeta reuní a Bilbao més de 41.000 persones en defensa dels drets dels presos. En aquest sentit, les demandes que es realitzaren un cop acabada la manifestació foren el respecte de tots els drets dels presos polítics, el reconeixement de la interlocució nombrada pel Col·lectiu de presos polítics bascos així com que aquest col·lectiu pugui mantenir relacions amb altres agents del país per poder participar en els àmbits de debat i de decisió dels que es doti la societat basca.

Gara, Euskal Herria

Bolívia obre una escletxa per a l'esperança

GUILLEM SÁNCHEZ LA PAZ

La massiva victòria del Moviment al Socialisme (MAS) d'Evo Morales a les eleccions bolivianes del passat 18 de desembre ha despertat una lògica i immensa esperança, però mentre s'espera quins són els primers passos del nou Govern, potser cal fer un cop d'ull a les raons d'aquest sorprenent resultat electoral.

La primera pregunta que cal fer és com un moviment sense recursos econòmics, sense experts en màrqueting ni gairebé mitjans ha pogut obtenir aquest resultat. Pel que fa als recursos del MAS només calen dos exemples: no va encarregar ni una sola enquesta durant la campanya, la seu central a La Paz només tenia dos ordinadors amb accés a internet, no cal dir gaire cosa més.

Els partits neoliberals bolivians eren conscients del seu immens descàndid, es van preparar a consciència, amb la renúncia dels principals partits en favor d'una única agrupació electoral "nova" anomenada Podemos, i una milionària campanya que va incloure la descarada mentida electoral (a la televisió apareixien anuncis sense signar acusant a Evo Morales de gairebé qualsevol cosa), la participació de les transnacionals petroleres, les promeses de cooperació ianqui, el missatge de la por, la manipulació mediàtica, les xarxes tradicionals de vot captiu i, finalment, un gegantí frau electoral que va deixar un milió de persones, el 20% del cens, sense votar. Tot i això el MAS va obtenir la victòria més aclaparadora dels últims 50 anys a Bolívia, quan va aconseguir el 54% dels sufragis (es calcula que sense el frau hagués estat el 70%).

És probable que Bolívia sigui el país llatinoamericà amb uns moviments

Tancament de la campanya electoral del MAS a Cochabamba // FOTO: (H)

socials més organitzat i influents i que han esta claus en aquesta victòria, però com a molts llocs les xarxes socials són complexes i sovint contradictòries.

Breu mapa polític i social

En aquest cas encara es complicà més, perquè les tradicionals divisions de l'esquerra s'enfrontaven al fet que per primera vegada una formació d'esquerra real, lligada a la base i amb una dirigència indígena podia guanyar les eleccions. I això generà reaccions diverses; per una banda la majoria de les forces socials i polítiques van fer campanya pel MAS i s'hi aliaren obertament, molts d'altres optaren per no presentar candidatures alternatives i donar un suport crític (com

la direcció de la Central Obrera Boliviana, que mantingué una postura ambigua tota la campanya) i els més radicals (bàsicament grups troskistes) demanaren l'absència amb l'argument que el MAS era neoliberal i que l'única sortida era la insurrecció armada.

Només el Moviment Indígena Pachakuti (MIP) del Mallku Quispe optà per presentar una candidatura més a l'esquerra, postura que mantingué tot i l'escissió de molta de la seva gent, que preferí el MAS (inclòs el candidat a vicepresident del MAS Álvaro García Linera). Després de la victòria d'Evo, però, la majoria d'organitzacions que formaven el MIP s'han escindit i han fundat una nova formació, el Moviment Patriòtic Pachaku-

tista, per donar suport al MAS des de l'esquerra i sense entrar al govern. Les autoritats tradicionals de les comunitats aimares, que eren la base del MIP, han decretat la "mort política" de Quispe.

Les raons de l'èxit

La primera és que molts sectors socials van optar per a l'opció Evo per a canviar la realitat del país, i fins als últims dies de campanya s'anaven rebent adhesions de jubilats, discapacitats, transportistes i fins i tot petits empresaris. També el fort sentiment popular que calia recuperar a Bolívia, nascut bàsicament a partir de l'anomenada "guerra del gas". Llavors una crua revolta per impedir que els hidrocarburs fossin espoliats per les

multinacionals acabà amb l'expulsió del president Gonzalo Sánchez de Lozada. I la majoria de bolivians i bolivianes donaren l'esquena a un neoliberalisme que després de 20 anys "d'èxits" no havia fet més que empobrir-los.

És probable que l'actual sistema econòmic i polític bolivià ja estigués mort llavors. El problema era què i com l'havia de substituir. Els sectors més radicals optaven per a la presa violenta del poder i la instauració d'un govern obrer i camperol, en canvi, el MAS i molts dels col·lectius que després s'hi aliaren preferien un avançament de les eleccions i una victòria a les urnes, com finalment s'ha produït. Alguns analistes asseguren que per influència de Castro i Chávez, que preferien un govern amb la legitimitat de les urnes, per ser menys atacable per l'imperialisme. L'altre punt d'importància cabdal ha estat, sens dubte, la progressiva presa de consciència nacional dels pobles indígenes, sobretot quítxua i aimara, però també molts d'altres, que cansats de 180 anys de governants sorgits de la minoria blanca han preferit un president amb la seva cara i la seva forma d'expressar-se. A més, s'ha de tenir en compte que els molt ben educats i llicenciats polítics de l'oligarquia són els responsables de l'actual estat de bancarrota en què es troba l'Estat i la societat bolivianes, tan per la seva incompetència, la seva supeditació als interessos de l'imperialisme i els escandalosos índexs de corrupció. Segurament molts bolivians i bolivianes han pensat, a l'hora de dipositar la seva papeleta, que potser ha arribat l'hora de provar si no serà més competent, més digne i més honorat, un indígena que amb prou feines té estudis secundaris i sorgit, com diuen ells mateixos, "de les entranyes de la terra".

Jornada electoral al cor del MAS

GUILLEM SÁNCHEZ EL CHAPARE

El Chipiriri és un petit poblat, al cor del Chapare, una zona agrícola on petits camperols propietaris cultiven blat de moro, iuca i moltes fruites diferents, a més, òbviament, de la sempre conflictiva coca. A Chipiriri només cal obrir els ulls per saber qui guanyarà les eleccions: totes les cases tenen penjada la bandera blava, blanca i negra del MAS, de vegades al costat de la whippala que identifica la lluita indígena. Tots els comerços tenen els cartells electorals d'Evo, els cotxes, els arbres, la roba, qualsevol lloc és bo per a identificar-se amb el "instrument polític", com anomenen aquí al Moviment al Socialisme. "És que el MAS va néixer aquí -ens explica Marcelino, un mestre d'escola que fa cua per votar-, va néixer

per decisió de la gent, en les assemblees del sindicat". El col·legi electoral es troba a la pista de bàsquet de l'escola, regentada per les monges. Abans d'obrir ja hi ha cues a la porta, ordenadament la gent es va col·locant en fila per poder votar. Hi ha molta gent. "Aquesta vegada tothom s'ha registrat per votar, hi ha molta esperança en el canvi" explica Marcelino.

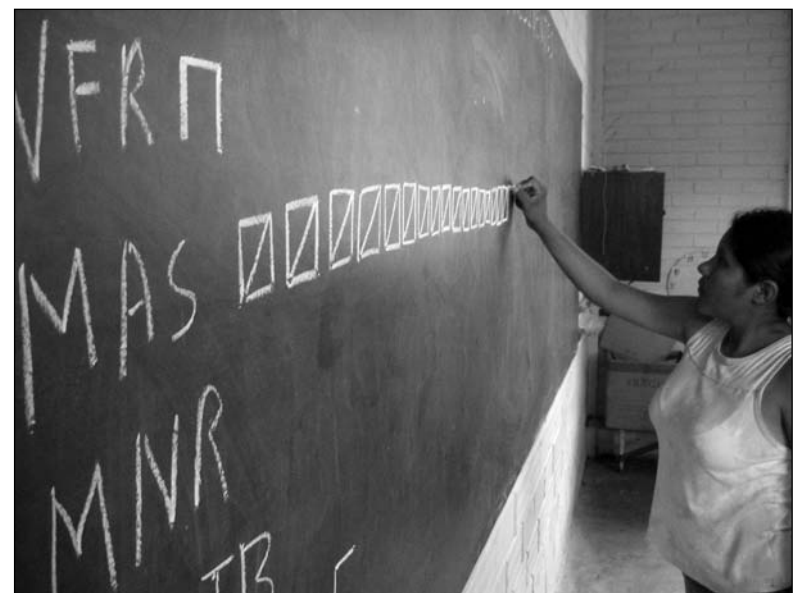
A la nit assistim al recompte dels vots. Evidentment no hi ha sorpreses: Evo guanya amb el 89 per cent dels vots, la participació supera el 90. Ja ens ho havia deixat clar el senyor Pedro, corresponent de l'emissora comunitària Radio Sobarria: "Aquí som tots pur MAS".

Si durant la jornada electoral, preguntar per qui guanyaria semblava estúpid, perquè "Evo" era la invariable i evident resposta. Al dia següent, la pregun-

ta sobre "què espera del nou govern?" sembla que no l'entén ningú; "el MAS som nosaltres, un dels nostres està al govern", és l'única recepta que sembla que ho explica tot. I sembla que tothom té una anècdota sobre l'Evo: "quan el van lligar pel coll i el van arrossegar amb un cotxe" o "la seva promesa no va voler casar-se ambell perquè no volia quedar-se vídua jove". Pel que expliquen, ambaquesta proximitat sembla que ja en tenen prou. Amb això i amb què "millorin una mica les coses". Només el senyor Pedro, que regenta l'únic allotjament del poble, tem que ara "s'oblidi de nosaltres"; i davant de la pregunta sobre què és el que necessita el Chapare, respon amb seguretat: "mecnitzar el camp i que el camperol pugui guanyar més, perquè només amb el treball a mà no es pot viure".

Severino Almanza, antic dirigent sindical, té una altra opinió: "ara el que cal fer és despenalitzar la coca, perquè amb un sol "cato" el camperol no pot mantenir la seva família, i la coca, que cull cada tres mesos, és l'única planta que dona prou per a viure".

I és que cal tenir en compte que al Chapare, la idea que genera més consens

Recompte de vots durant la jornada electoral al Chipiriri // FOTO: (H)

social és que "la fulla de coca no és droga". Aquí, la coca és molt anterior i molt més important que la cocaïna, és més que un simple cultiu, és tot un símbol d'identitat i, a més, té un important mercat intern.

De fet, Evo ha promès que lluitarà per

a la despenalització internacional de la fulla de coca, cosa que permetria exportar-la i industrialitzar-la com a aliment o analgèsic, entre moltes altres propietats que asseguren que té aquest fulla màgica. Potser aquest és un possible futur per al Chapare.

Els partits de Nadal van a caiguda

Les seleccions regionals de futbol del país és mouen en àmbits perillosos mentre el concert del 28 porta la festa a una nit desastrosa per a l'esport català

Amb un fort malestar general provocat per la polèmica exclusió de la Federació Catalana de Patinatge a ser membre de ple dret de la FIP-fet que comportava que la selecció catalana hagués participat com una nació més a competicions internacionals oficials arribaven els ja tradicionals partits nadalencs de les seleccions del País Valencià i del Principat de futbol. Aquest any, els rivals eren Colòmbia i Paraguai, dos estats amb una forta presència d'immigració al nostre país.

La valenciana en la seva línia

Com ve sent habitual, la selecció del País Valencià manté una forta despolitització intencionada per tal de diferenciar-se de partits amb forta càrrega política com els d'Egoalde (a Euskal Herria) o del Principat. Aquesta iniciativa, que es promou des de sectors de la dreta regional del País Valencià, té un

clar rebuig per part dels sectors que reclamen la reunificació nacional des del sud del país. El partit, que és jugat al camp de Mestalla (l'Horta) reunia a jugadors principalment del València CF i del Vila-real i va acabar amb el resultat de 2 a 1 gràcies als gols de Juanfran i David Navarro. Cal destacar que a les grades del camp valencià hi predominà un fort ambient autonomista que fa encara més important el fet de reclamar una autèntica selecció nacional dels Països Catalans

Al Principat la cosa va a menys

Amb un descens de públic considerable respecte a altres anys, la selecció del Principat va empatar al Camp Nou amb la selecció del Paraguai després que la selecció sud-americana igualés el gol del jugador de l'Espanyol, Jonathan Soriano. Només unes 30.000 persones van acudir al partit i des del grup d'a-

Reivindicació en el concert posterior al partit de la selecció principatina

nimació Escamots Catalans ja s'ha advertit que aquest palpable desinterès per la selecció catalana es deu a que "Aquests partits de costellada no porten enlloc i cal començar a fer servir altres fórmules perquè la gent vagi a l'estadi". És també digne de menció la càrrega policial que els Mossos d'Esquadra dugueren a terme al gol sud, on és trobaven els aficionats més polititzats del camp. Per altra banda, cal lamentar l'actitud d'elements de caire feixis-

ta al gol nord, que exhibiren el seu tarannà, mentre alçaven el braç fent la salutació romana i cremaven banderes anarquistes.

Una festa per a les seleccions

Un cop acabat el partit entre la selecció principatina i la del Paraguai, el portal web Racocatala.com i la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes organitzaren un concert reivindicatiu

al Palau Blaugrana. Els primers en sortir a l'escenari foren els i les terrassenques de La Carrau, el grup de folk en català va mostrar, una vegada més, un directe festiu i amb moltes ganes tot i que el fet d'obrir el concert va fer que el públic no acabés de respondre. Amb "DJ Capital" i l'adaptació de la cançó valenciana "La manta al coll" com a moments destacats, els vallesans van complir de sobres amb les 3.000 persones que omplien la pista del Palau.

Com és habitual darrerament, la història col·lectiva va arribar de la mà dels Obrint Pas, els valencians, que feien el seu darrer concert al Principat fins a l'estiu, van demostrar perquè el seu "En moviment" és un dels discs més venuts arreu de l'Estat. Un repàs a tota la seva discografia i col·laboracions com la de Titot a "El Cant dels Maulets" o Lluís de Voltor a "Telefeixisme" van omplir l'hora llarga que Obrint Pas va estar en escena.

És d'agrair que enmig d'un ambient tan festiu, membres de la Coordinadora Antirepressiva de Gràcia recordessin que els companys graciencs, que pateixen la repressió de l'Estat espanyol, que no estan sols amb banderoles on se'n demanava l'absolució. Cap a les tres de la matinada sortiren els Mesclat i pel que va semblar, la gent ja estava prou cansada després del partit i els dos concerts anteriors. A més, el fet que el dia següent fos laborable va minvar força l'assistència a un concert on van destacar "Serrallonga" i "Si el rei vol corona" que van arrencar els últims balls.

Jordi Garrigós, Barcelona

Els palaus del cinema

Els temps avancen sense pietat alguna i s'emporten al seu pas aquelles coses que semblen no tenir cabuda dins la lògica d'aquest món globalitzat. Aquesta vegada, li ha tocat al cinema patir les conseqüències d'un progrés que s'enega en un públic robotitzat i excessivament occidentalitzat. València es queda, de manera progressiva, sense els antics cinemes de barri, aquells que s'han erigit durant anys com espais culturals d'alt valor veïnal, llocs de trobada d'una societat que ha volgut descobrir i conèixer, llars carregades d'emotivitat i familiaritat que ara, en aquesta època que ens ha tocat viure,

apaguen els llums definitivament.

Acteon ha sigut l'última sala que s'ha vist obligada a renunciar (en el seu lloc, trobarem aviat un enorme concessionari d'automòbils). Però abans, Serrano i Artís van deixar pas a un edifici d'oficines i baixos comercials, Tyris ha acabat convertint-se en un recinte en obres per construir un gran aparcament, Oeste és avui un supermercat, i Capitol i Rex se sumen a la llista dels espais cinematogràfics perduts a la capital del Túria.

Però no cal estranyar-se. L'afluència de gent als cinemes de barri és molt baixa. Ara els grans complexes comercials d'oci són els que manen. Desta-

cats cinemes multisala preparats amb la darrera tecnologia, acomodats per captivar el públic i dissenyats per fer possible tot un negoci del segle XXI, s'alcen victoriosos davant aquells cinemes de menys de deu sales que, tot i no comptar amb tants avantatges, han marcat una manera d'entendre el cinema molt particular.

L'únic que ens queda és la resistència. I així és com molts col·lectius estan fent tot el possible per rescatar els antics cinemes de barri i lluitar per formes d'oci lliures i dignes.

El Cinebaix de Sant Feliu de Llobregat n'és un bon exemple. Aquest cinema ha sigut recuperat gràcies a les aportacions de ciutadans i col·lectius que no han renunciat a poder bastir un centre cultural de projecció de pel·lícules d'autor, d'àmbit estatal i en català.

El cinema és l'expressió viva de qualsevol poble. Es tracta d'un art que ens transmet sentiments, ens condueix a idees, ens convida a somniar, ens encisa i ens commou. Però tot art ha de tenir també on viure per fer l'encant

Cinema recuperat a Sant Feliu de Llobregat // FOTO: Sant Feliu Respon

molt més proper i afable. Sembla que el cinema de qualitat, a partir d'ara, haurà de demanar almoïna per tota València. El repte dels que volem salvar això

es presenta clar: hem d'actuar. És l'hora de convèncer-nos que el cinema ha de viure. Construïm-li palaus.

Hèctor Serra, Aldaia

17h Trobada de casals i ateneus independentistes al casal
20h Acte de cloenda del 15è aniversari a les Cotxeres de Sants
 Reconeixement del casal a les entitats i col·lectius del barri que han fet possible aquests 15 anys de casal i lluita
 Parlament de l'historiador Oriol Junqueras · Actuació Bastonera · Projecció d'audiovisual · Exposicions · Sopar pica-pica · Actuació musical de Rambla amunt rambla avall

15 anys de casal lluita
 per la llibertat dels Països Catalans

Dissabte 14 de gener

ATUREM LA REPRESSIÓ
 FORA LES FORCES D'OCCUPACIÓ!

www.alertasolidaria.org

ALERTA solidària

Ricardo Sanz, un combatent anarquista

Ricardo Sanz nasqué a Canals (la Costera) el 1898. L'autoritarisme i violència del mestre, feu que abandonara l'escola aviat, i haguera de treballar al camp i com a peó a la fàbrica del poble, propietat de la rica família Ferrer. Després d'un accident laboral, fou acomiadat i hagué de marxar, amb només quinze anys, a buscar feina a Barcelona. A la Ciutat Comtal entrà a treballar com a tintorer, en una època en la qual la jove CNT havia esdevingut el sindicat més fort. Aviat ingressà al sindicat anarquista al qual destinava bona part del seu temps en acabant la jornada laboral.

Cap a l'any 1917, coincidint amb la revolució soviètica, la lluita de classes arreu d'Europa es radicalitzà. El govern i la patronal empraren mesures militaristes i terroristes per tal de dissuadir qualsevol intent de revolució, és l'inici de l'època del "pistolisme".

Així per exemple la vaga general unitària del 1917 fou esclafada a sang i foc per l'exèrcit espanyol, mentre que durant el període 1917-1923 més de 300 destacats membres de la CNT moriren a mans de sicaris de l'empresarial, entre ells 107 fundadors del sindicat anarquista, com ara Salvador Seguí, el Noi del Sucre.

Davant això, la CNT donà la consigna de descentralitzar les accions i conformar grups d'afinitat que s'encarregaren de l'autodefensa del proletariat. El 1923, en aquest context naix a Barcelona el grup Los Solidarios, al qual en paraules de Garcia Oliver "Ens unirem en aquell moment allò que no tinc vergonya en dir, allò que tinc orgull en confessar, els reis de la pistola obrera de Barcelona". A aquest grup pertanyé Ricardo Sanz, juntament amb Jover, Ascaso, Durruti... i destaca per la contundència dels seus colps que obligaren a la patronal a canviar la

seua actitud davant el proletariat. Després del cop d'estat militar de Primo de Rivera, Sanz marxà a l'exili, però el 1925, va entrar per Irun a l'Estat espanyol. Fou detingut i passà dos anys a la presó de Madrid on entaulà gran amistat amb l'independentista González Alba, detingut per l'acció de Prats de Molló en la qual participaren anarquistes catalans. En sortir de la presó, va passar per la construcció, tot continuant a la CNT.

Amb la caiguda de la Dictadura i l'adveniment de la Segona República, Ricardo Sanz es mostrà partidari de radicalitzar la CNT i es vinculà al sector FAI, contrari als trentistes, que es mostraven possibilistes amb la República. La fragilitat de la República conduí a l'alçament feixista. Quan se'n asabentaren dels fets, el nucli dur de la CNT, que vivia majoritàriament a Poble Nou, i del qual formava part en Sanz, tingué una reunió clandestina on deci-

dí mobilitzar al proletariat per tal d'aturar l'alçament militar a Barcelona. En poc de temps el poble armat vencé als militars, i fou Ricardo Sanz un dels més destacats en l'atac a la Caserna de les Drassanes.

Durant la guerra contra els feixistes, Sanz tingué la responsabilitat de substituir a Durruti al comandament de la seua columna, que després esdevindria la Divisió 28, un cop militaritzat l'exèrcit republicà. El 1939, fugí a l'Estat francès on fou reclòs al camp de la Vernet d'on fugí per passar a Algèria on també fou empresonat, fins que fou alliberat pels aliats i pogué tornar a l'Estat francès. Visqué a l'exili fins que tornà a Barcelona el 1979, morint el 1986 a Tolosa de Llenguadoc. La impactant vida d'aquest obrer autodidacta fou excepcional i heròica, com la de tants i tants treballadors i treballadores del seu temps.

Pau Tobar, València

AGENDA

Del 10 al 24 de gener

El nou any s'obre camí entre la ressaca de les vacances que, sens dubte, afecta l'activitat política i cultural del país:

>>> Tanmateix, a Vilafranca del Penedès (Alt Penedès) l'activitat no s'ha aturat i el dissabte 14 celebren el 1r Aplec de Col·lectius per l'Alliberament Gai i Lèsbic de Pobles, Viles i Ciutats Petites. La jornada començarà a les 10:30h i inclourà taules rodones (l'Escorxador), una exposició (AC La Fornal), un cercavila i un concert (Bar La Moderna).

>>> A la mateixa vila, l'Associació Cultural La Fornal ha organitzat una agenda ben atapeïda per a aquests dies. Entre els actes hi ha programats la projecció del documental Besos al Besòs (dimecres 18, 20:30h) sobre la lluita d'una associació veïnal combativa contra els plans urbanístics de la Barcelona del 92 o el documental sobre el desallotjament del mític centre autogestionat d'Iruña Euskal Jai (dijous 19, 20:30h). El diumenge 22, a les 19h, es realitzarà la xerrada "Els set de París", a càrrec del Socors Roig Internacional que analitzarà el judici contra set militants del PCE (r) i dels GRAPO al Tribunal de París, els passats 16, 17 i 18 de novembre.

>>> D'altra banda, el nou any també comportarà una intensificació de la campanya per l'Autodeterminació i contra les reformes dels estatuts. Un dels primers actes serà la Plenària de la Campanya Unitària per l'Autodeterminació que se celebrarà el dia 19 a les Cotxeres de Sants (Barcelona, Barcelonès). A banda de l'acte polític s'hi repartirà material agitatiu. Podeu visitar www.autodeterminacio.net per a més informació.

>>> Finalment, aquest gener farà 5 anys de l'empresonament d'en Zigor i en Diego. Per recordar-ho el Col·lectiu de Suport als Presos Rescat ha organitzat el dia 21 un sopar al Casinet d'Hostafrancs (Barcelona, Barcelonès). A més a més, hi haurà l'actuació de Feliu Ventura (18h) i dels Bastoners de Sants, que faran la seua primera actuació en públic. Més informació i reserves a info@rescat.org o al 679253091.

RECEPTA EL XEF PANXACONTENT

PORC AGREDOLÇ

Aquesta és la coneguda recepta xinesa. Ací exposarem la versió fàcil, amb la salsa agredolça ja feta, que podem comprar. Cal que tinguem tots els ingredients tallats i a punt per fregir abans d'encendre el foc. La salsa agredolça la podem fer a casa, però és una mica complicat, ja que per aconseguir que agafe la consistència adequada s'ha de fer com un almívar.

Ingredients per a dues persones

150 g de carn magra de porc, un ou, farina de fregir, llavors de sèsam negre, una ceba tendra, una pastanaga petita, un pebrot verd, mig pebrot roig, mitja pinya, 100 ml de salsa agredolça, oli de gira-sol o cacauet.

Preparació

Peleu la pinya i talleu-la a daus petits. Talleu la ceba, els pebrots i la pastanaga a tires fines. Poseu els pebrots i la pastanaga en el mateix plat i la ceba a part. Talleu el porc a daus petits, bateu l'ou i mescleu farina en un plat amb un grapat de llavors de sèsam. Arrebosseu el llom primer amb ou i després amb farina.

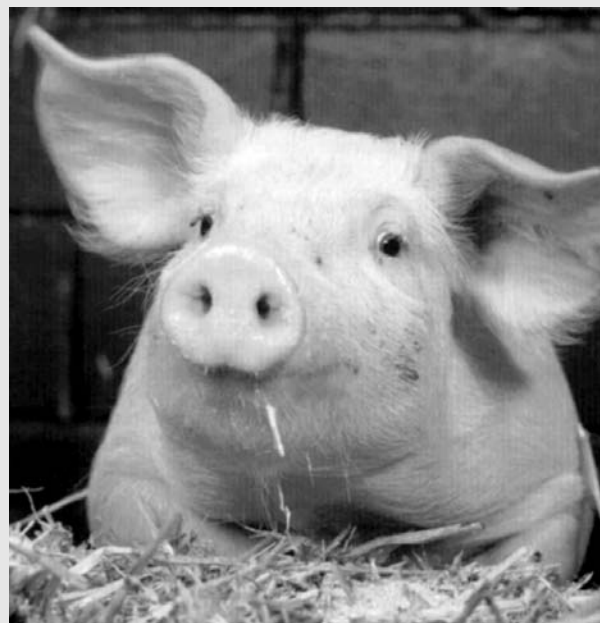
Prepareu una paella amboli abundant i ben calent i fregiu els trossos de carn. Reserveu-los un cop fregits.

Agafeu una paella amb dues cullerades d'oli (o millor un wok) i fregiu ràpidament i a foc molt viu la pastanaga i el

pebrot (mig minut). Traieu-ho i reserveu-ho. Torneu a posar-hi una mica d'oli i aboqueu-hi la pinya. Fregiu-la durant un minut i afegiu la salsa.

Aneu amb molt de compte perquè s'espeixi molt ràpidament i se us pot cre-

mar. Afegiu-hi també la carn fregida, la pastanaga i els pebrots. Remeneu ràpidament durant mig minut i apagueu el foc. Afegiu-hi llavors la ceba i remeneu-ho per última vegada. Serviu-ho ben calent

LOCALS I COL·LECTIUS COL·LABORADORS

Alternativa Estel-UPF Despatx 20.1E12, edifici Jaume I. Barcelona // Alternativa Estel-UB Cau Subversiu. Facultat d'Història-UB // AC la Fornal St. Julià, 20 bx. Vilafranca del Penedès AC l'Esquellot Cardedeu Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn C. Àngel 30, Vinaròs // Ateneu Corberenc Corbera de Llobregat // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Eixample Ptge. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14. Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23. Barcelona // Ateneu l'Aixada Major, 44. Vilanova i la Geltrú // Ateneu Popular La Falç Antic escorxador s.n. Artés // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // La Barraqueta Virtut, 14. Barcelona // Ateneu 1714 Sant Pere 6, 1r. Banyoles // Can Capablanca Les Paus, 19. Sabadell // Casal Antoni Sala i Font C. Riera d'en Matamoros 103, Badalona // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31. Sants // Casal Popular de Gràcia Ros de Olano 39/41, Barcelona // Casal Popular Can Pingàs Terrassa // Casal Popular La Traca Tona // Casal Independentista El Gurri Pça. Aibas, 9, Taradell // Casal el Racó Església 10, Molins de Rei // CEPC-UA Aulari 1, Hotel Associacions, Alacant // CEPC-UMH Sant Jordi, 2, Elx // CEPC-UPF Edifici Jaume I, Despatx 20.1E12, Barcelona // CEPC-UJI Mare de Déu de la Balma, 1, Castelló de la Plana // CEPC-Eivissa AC. 115. Sant Rafel // CEPC-UAB Local R-122, Pl. Cívica // CEPC-UV Baró St. Petrillo, 9 // Casal Popular de Castelló A.C 667, Castelló de la Plana // Endavant-La Costera L'Alcúdia de Crespins - Canals // La Falcata Panera 2, Lleida // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B. Torelló // Kasal Okupat el Prat KOP // Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Partisano Pça. de l'Oli, 7 baixos. Girona // La Pioxca C. Almeda s/n. Bordils // Casal Quico Sabatè St. Roc, 8. Sant Celoni // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos. València // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petrillo 9. València // La Traca Pau Gesa 5. Cardedeu // Taberna l'Esparracat C. Feliu Monné 18, Esparraguera // 1714 Seguem Cadenes Riera 29. Vic // Via Fora-CAT Travessia de Sant Antoni, 6-8, Barcelona // Via Fora de Gràcia Riera St Miquel, 25. Barcelona

d
directa

Necessitem 1500 subscripcions!!!
subscripcio@setmanaridirecta.info
Si voleu organitzar una presentació
directa@setmanaridirecta.info
935306876 // 661493117
www.setmanaridirecta.info

gràfiques
foli verd
• TREBALLEM EL PAPER DE SEGURETAT •
disseny i grafisme •
cartells de totes mides •
imatge d'empresa i publicitat •
diptics, triptics, opuscles, catàlegs, postals •
llibertat, 33 baixos 08012 barcelona
tel. 93 457 15 31 fax 93 457 77 28
a.e. foliverd@seker.es

"L'operatiu contra l'independentisme gallec ha estat desproporcionat"

ENTREVISTA

Narciso Vasques CEIVAR – organisme antirepressiu de l'esquerra independentista gallega

El Moviment d'Alliberament Nacional Gallec ha viscut en els darrers mesos un seguit de ràtzies policials que han comportat detencions de militants independentistes sota la llei antiterrorista, el seu trasllat a l'Audiència Nacional espanyola, escorcolls de seus socials, clausures de pàgines web i l'emprisonament de dos joves. En les dates prèvies al dia de la pàtria gallega -25 de juliol- del 2005 la repressió contra l'independentisme gallec va intensificar amb la detenció de dos militants gallecs

acusats de la col·locació d'uns artefactos explosius al mateix temps que es feia pública una crida a la violència defensiva en un manifest que venia signat com a Resistència gallega. Des de llavors, la feina de CEIVAR, organisme anti-repressiu de l'esquerra independentista gallega s'ha intensificat. El darrer cas ha recaigut sobre la persona de Iago Vilar, president de l'associació cultural A Esmorga i col·laborador d'AMI, organització juvenil independentista gallega, en el marc de l'anomenada

"Operació Castinheira". El passat dia 3 de gener un representant de CEIVAR, Narciso Vasques, visitava Barcelona convidat per Rescat, col·lectiu de suport a presos polítics catalans, per difondre la realitat de Galiza als Països Catalans. En Narciso va analitzar per l'ACCENT la conjuntura política que viu l'independentisme gallec i les conseqüències que pot comportar la repressió policial i la criminalització mediàtica dels darrers mesos.

manifest de la Resistència Galega - manifest que fa una crida a la violència defensiva-. Aquest manifest coincideix amb una sèrie d'accions en les proximitats del darrer 25 de juliol -dia de la pàtria gallega- que inclou la col·locació d'artefactes explosius, etc. Ja llavors es van produir detencions que, com hem vist, han continuat posteriorment fins la darrera, que és molt recent, de manera que no es pot dir si aquesta ofensiva repressiva s'ha acabat o tindrà continuïtat.

L'Estat considera aleshores que és el moviment el que realitza un salt qualitatiu en les seves accions i aquesta repressió en seria tan sols una desposta, o creus que l'objectiu és atemorir la militància?

No crec que sigui una simple desposta al manifest o a les darreres accions, però que la violència defensiva s'ha donat més o menys regularment en la darrera dècada a Galícia en accions de diversos tipus, però potser els cossos policials no n'identificaven prou fàcilment l'origen.

La darrera onada repressiva tindria l'objectiu de recollir informació de cara a enfrontar-se a una amenaça futura. Ara mateix no estem en condicions de suposar un problema real per a l'Estat, però els preocupa per què els mètodes clàssics de seguiments i infiltració potser no són suficients per a identificar aquest focus de violència defensiva.

Creus que el Moviment d'Alliberament Nacional Gallec es troba en aquests moments en una fase de creixement? Com en veus les perspectives de futur?

Com a organització anti-repressiva no és la nostra feina realitzar balanços polítics, especialment per què som una organització apartidària. El que sí que podem dir és que les formes organitzatives magistrals no han existit fins ara. Crec, però, que més enllà de les divisions internes, és cert que el Moviment d'Alliberament Nacional Gallec està en un cert procés de creixement moderat.

La darrera detenció i el pas per l'Audiència Nacional és encara molt recent. Quin tipus d'operatiu policial es va desenvolupar i quina va ser la reacció de la societat gallega davant dels fets? L'operatiu en aquest cas ha estat sorprenent i desproporcionat. Hi han participat centenars d'efectius policials. Hi ha hagut detencions, escorcolls, carrers tallats, gossos anti-explosius, a banda d'altres procediments com la clausura de pàgines web, seguiments a gent que des-

pués no va ser detinguda ni se'n coneix la relació amb el cas. No estem acostumats a una operació d'aquestes dimensions. Però també la resposta social ha estat amplia pel que estem acostumats.

Quin ha estat el paper de la premsa gallega?

La premsa és un agent més en la criminalització del jovent. Pràcticament es podria dir que forma part de l'operatiu policial. Per alguns delictes la premsa

Al moviment tenim mitjans de comunicació de molt poc abast, de manera que no hem pogut donar una desposta informativa pròpia.

I la reacció dels partits? El BNG ha pres algun posicionament diferenciat de la resta de partits?

El tàndem PP-PSOE no en va tenir prou amb les detencions, els escorcolls, els seguiments o el tancament de pàgines web i va criticar l'Audiència Nacional pels excarceraments després d'haver-la aplaudit inicialment per l'operatiu.

Pel BNG la situació va suposar una contradicció. En un principi van aplaudir les detencions com a partit d'ordre que és, però amb els excarceraments i el suport que alguns sectors de les seves bases van donar als detinguts va haver de canviar lleument el discurs. Això, però, es va reduir a la denúncia de certs detalls de l'operació, no ha estat una denúncia de fons en cap cas i sigui com sigui la reacció inicial és la més significativa.

Quins instruments utilitza CEIVAR per lluitar contra la repressió?

En un principi, a part de l'agitació anti-repressiva, es tractava de pagar advocats i petites multes per encartellar, pintar.

Ara, en un context qualitativament diferent, estem davant del repte de veure com el nostre organisme pot donar suport als presos, els familiars i socialitzar un cas d'aquesta gravetat. CEIVAR és un organisme prou recent -com he dit, es va fundar el 2003- i, per tant, fins cert punt una situació com aquesta és el repte més important que hem tingut des de llavors. Esperem saber-hi fer front.

JOAN SEBASTIÀ COLOMER BARCELONA

En les dates prèvies al dia de la pàtria gallega -25 de juliol- del 2005 la repressió contra l'independentisme gallec es va intensificar amb la detenció de dos militants gallecs acusats de la col·locació d'uns artefactos explosius al mateix temps que es feia pública una crida a la violència defensiva en un manifest que venia signat com a Resistència gallega. Des de llavors, la feina de CEIVAR, organisme anti-repressiu de l'esquerra independentista gallega s'ha intensificat. El darrer cas ha recaigut sobre la persona de Iago Vilar, president de l'associació cultural A Esmorga i col·laborador d'AMI, organització juvenil independentista gallega, en el marc de l'anomenada "Operació Castinheira".

Quan es va fundar CEIVAR i per què en aquell moment? Quines eren les circumstàncies repressives a Galícia en aquell moment?

CEIVAR es funda l'any 2003 com una aposta d'un sector del Moviment d'Alliberament Nacional Gallec per a constituir una organització anti-repressiva apartidària que donés resposta a la repressió de baixa intensitat que patia l'independentisme gallec en aquell moment -detencions esporàdiques, sancions econòmiques, arrestos penitenciaris, crimi-

nització del jovent més compromès, violència policial, etc.-.

CEIVAR neix en el context de la progressiva sortida de les presons en la darrera dècada de col·laboradors i militants de l'Exercito Guerrilleiro do Povo Galego Ceibe, que estava inactiu des d'inicis del noranta. Aquesta situació va conduir a l'esgotament dels organismes anti-repressius que actuaven fins llavors, ja que aquests depenien d'aquell projecte polític-militar i el context que els havia generat ja no existia. Calia una nova estratègia anti-repressiva per a donar desposta a unes noves condicions en l'àmbit repressiu.

La repressió a Galiza ha donat un salt qualitatiu en els últims temps -des de la detenció d'Ugio Caamaño i Xiana Rodrigues- en relació a la repressió de baixa intensitat que esmentaves? Per què l'Estat Espanyol vol realitzar aquest salt qualitatiu? És una simple desposta a la crida a la violència defensiva del manifest Resistència Galega?

La repressió a Galícia segueix sent de baixa intensitat, però això no vol dir que per a un projecte minoritari com el del Moviment d'Alliberament Nacional Gallec no tingui una gran incidència.

És cert que hi ha un salt qualitatiu en l'àmbit repressiu des de l'aparició del

2006 CALENDARI L'ACCENT

SUBSCRIU-TE I EL REBRÀS GRATUÏTAMENT